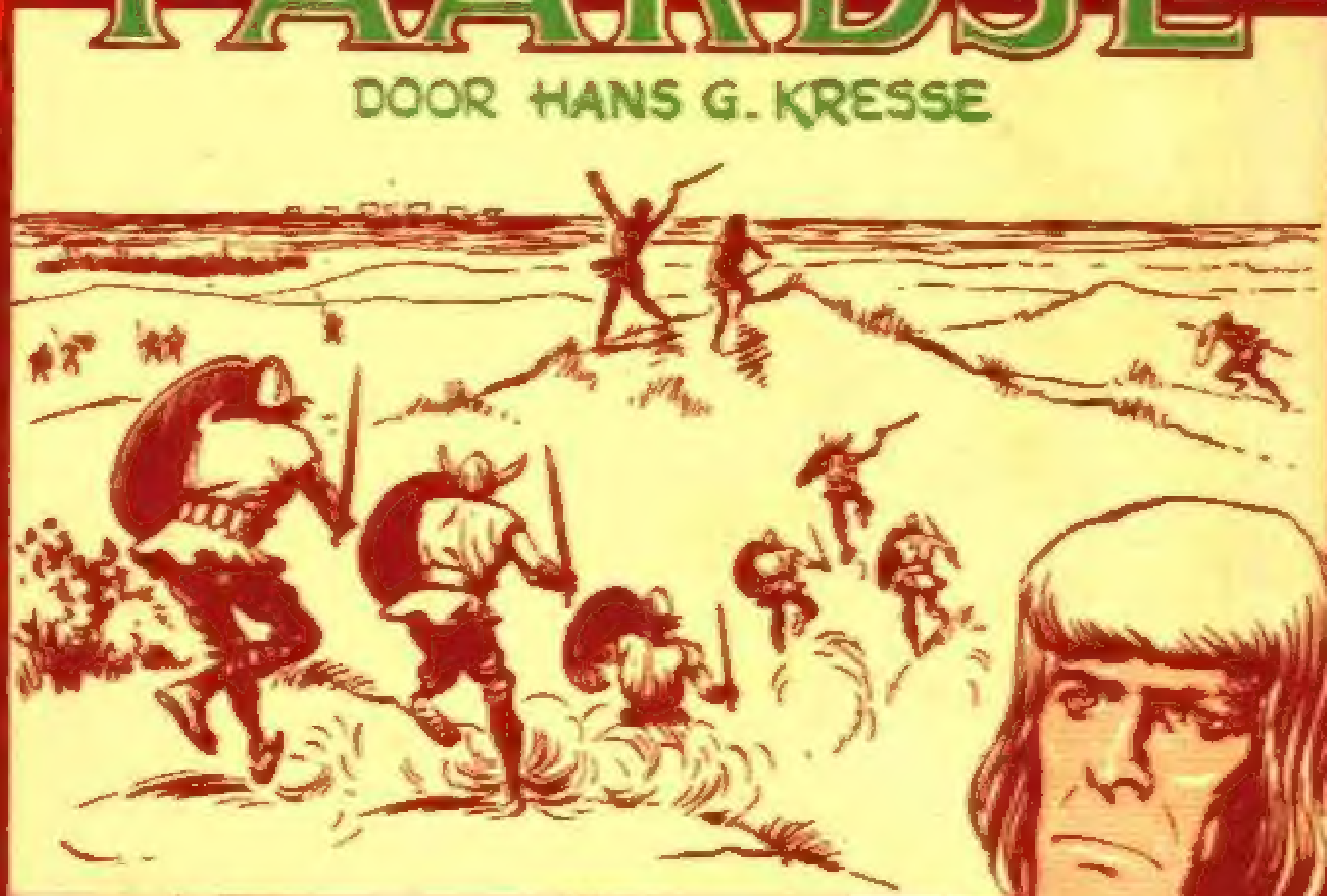
HET BRONZEN PAARDJE

DOOR HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL XLV

Het Bronzen paardje

Inleiding

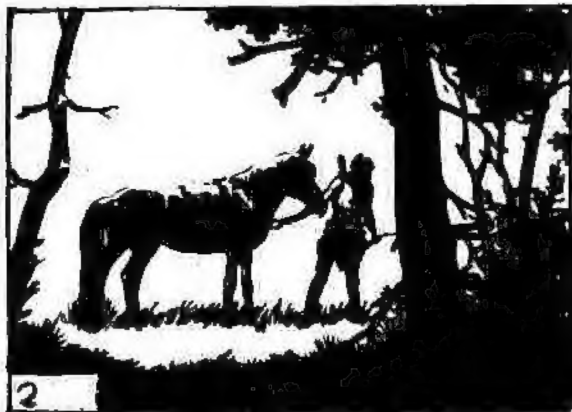
Een onzichtbare, ongrijpbare man — of is het een geest? — een onooglijk klein bronzen beeldje en een eeuwenoude overlevering volgens welke de bezitter van alle beeldjes (er zouden er zeven van zijn) de wereldheerschappij zou verwerven. Nu zou het wel wat voor Eric zijn om direct achter die zes andere beeldjes aan te gaan, ware het niet dat hij voor die tijd nog het een en ander te regelen had. Om te beginnen moet hij uitvinden wat er terechtgekomen is van de schepen die hij uitgezonden heeft om Koningin Winonah terug te brengen naar Noorwegen. De vloot zou in handen van piraten gevallen zijn, maar als hij er op af gaat blijken bijkans alle piraten van 't westelijke halfrond er mee te maken te hebben. Onder anderen de Saksers, die hij al eens eerder een lesje gegeven heeft. (Zie: De prooi van de Rode Rots). Voorlopig dus nog geen wereldheerschappij, maar avonturen te over!

Roerloos en stil ligt het golvende heuvelland in de laatste stralen van de zon. Alles ademt vrede en rust en de eenzame ruiter die met een zacht gekraak van takken aan de woudrand verschijnt, zit dommelig in het zadel. Maar al lijkt Thorfinn Snelvoet weinig oog voor zijn omgeving te hebben, toch ontgaat hem niets. Sedert Eric de Noorman hem het toezicht op alle jachtgronden van het grote rijk gegeven heeft, is hij vaak weken achtereen onderweg en het verblijf in de vrije natuur heeft zijn zintuigen bijna bovenmenselijk gescherpt. Zijn inspectietocht in de zuidoostelijke jachtgebieden is rustig verlopen. De wildstand is goed op peil gebleven ondanks de strenge winter en de tol die de wolven eisen. Nee, veel bijzonders valt er van deze reis niet te vermelden...... Met een ruk houdt Thorfinn zijn kleine, pezige paardje in en zijn neusvleugels trillen...... Van wie of wat is de vreemde, prikkelende lucht afkomstig, die daar vaag als een windzuchtje langs hem heenstreek.... Thorfinn snuift diep maar zo gering is de geur, dat deze niet langer waarneembaar is. Met een diepe rimpel in zijn voorhoofd kijkt Thorfinn om zich heen. Nergens sporen en toch...... kort geleden moet hier iemand of iets voorbijgegaan zijn...... dat hem...... bang maakt. Bedachtzaam rijdt Thorfinn voort, terwijl hij ervoor zorgt, in de schaduw van de bomen te blijven. Maar waar zijn neus hem waarschuwde vertellen zijn ogen en oren hem, dat er in de wijde omtrek geen gevaar te duchten is en tenslotte geraakt hij er zelf min of meer van overtuigd, dat hij zich vergist moet hebben...... En dan, bij het oversteken van een brede vlakte, houdt hij ten tweede male zijn paardje in.... Vanuit een boomgroepje kringelt traag een dunne rookspiraal op naar de avondhemel......

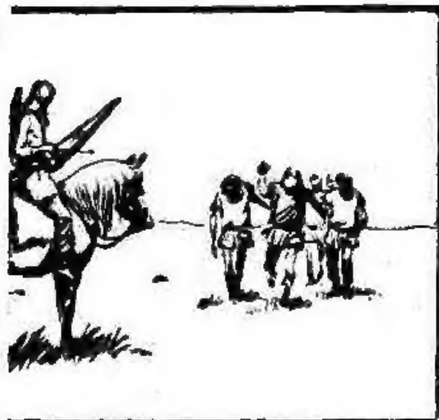
Even overlegt Thorfinn Snelvoet wat hem te doen staat. De kans is groot, dat de mensen bij dat kampvuurtje hem reeds lang bemerkt hebben. In dat geval zou het licht hun wantrouwen opwekken, als hij zich nu nog poogde terug te trekken. En met wantrouwende lieden valt weinig te beginnen. Terwijl hij dus zijn paardje in de richting van het boomgroepje wendt, vraagt hij zich af, wie zich hier zo ver van de bewoonde wereld ophoudt. In ieder geval zal het verstandig zijn, goed uit te kijken. In de schaduw van de bomen stijgt hij af en luistert. Geen geluid verstoort de stilte, niets wijst erop, dat men zijn komst bemerkt heeft. De zwakke rooklucht dringt tot hem door en behoedzaam sluipt hij in de richting van het kampement, van tijd tot tijd stilstaande om de geluiden in zich op te nemen...... Niets, totaal niets...... Degenen die daar hun vuurtje stoken, schijnen zich muisstil te houden. Hebben zij zich uit de voeten gemaakt? Pogen zij hem om de tuin te leiden? Flauwtjes ontwaart hij een rossig schijnsel tussen de stammen en zijn ogen inspannend ontdekt hij even daarna ook de man, die roerloos tegen een boom geleund zit...... Niet te verwonderen, dat hij niets hoorde...... de onbekende slaapt. Met enkele stappen treedt Thorfinn naderbij en het is niet alleen 's mans vreemde kledij, die hem ineens als aan de grond genageld stil doet staan...... Uit de borst van de onbekende steekt een pijl...... hij is dood; vermoord......

Voorzichtig treedt Thorfinn op de vermoorde toe, terwijl zijn ogen scherp het kampement opnemen. En dan staat hij ineens argwanend stil. Ook hier treft hem dezelfde, vreemde geur, die hij kort geleden opmerkte......, duidelijker nu; het zou de geur kunnen zijn van een dier, een onbekend dier...... Thorfinn voelt zich weinig op zijn gemak. Wat voor een geheimzinnig wezen is het, dat zonder sporen na te laten nu reeds tweemaal zijn pad gekruist heeft?! Een wezen, dat nietsvermoedende eenzame reizigers vanuit een hinderlaag neerschiet......, Peinzend neemt hij de pijl in zijn handen en dan valt zijn oog op het platgetreden gras naast de vermoorde...... De dode heeft hier niet alleen gezeten...... hij heeft een metgezel gehad, die er te paard vandoor is gegaan, zoals de sporen uitwijzen...... Thorfinn staat even in beraad. Wat kan hij doen? Weinig meer, dan de dode begraven en rapport uitbrengen aan Koning Eric, want om zich in deze geheimzinnige zaak te mengen, voelt hij weinig voor...... Snel begraaft hij de onbekende onder een hoop stenen en takken en zet in draf zijn weg voort...... Hoe eerder hij deze plek achter zich kan laten, hoe liever het hem is. Thorfinn Snelvoet is geen lafaard, maar de griezelige sfeer en de geur bij het kampvuur vervullen hem met een redeloze vrees en hij schaamt er zich niet voor dit te bekennen. Van nu af houdt hij zijn omgeving beter in het oog en als hij de volgende dag een gerucht achter zich hoort, veert hij gespannen overeind in het zadel...... Twee, drie gedaanten pogen hem schreeuwend en gebarend te achterhalen......

Thorfinn houdt zijn paard in en legt voor alle zekerheid een pijl op de pees. Hijgend en roepend komen vijf mannen op hem toe, zo op het oog boeren. Zij zijn ongewapend, maar niettemin houdt Thorfinn de boog gereed. „Ahé krijgsman...... wacht even. Waar gaat gij heen? roept de voorste. De mannen zijn kennelijk opgewonden en hun houding getuigt van vrees...... „Wilt ge niet met ons meekomen, krijgsman? Gij zijt tenminste degelijk gewapend en dat kunnen we best gebruiken." „Wat is er aan de hand?" zegt Thorfinn. „We hebben een wezen gevangen, dat er uitziet als een mens, maar het zeker niet is!" antwoordt de oudste boer. „Een grote donkere kerel zo op het oog, sterk en vreselijk...... We konden hem maar met moeite vangen en dat alleen omdat hij sliep toen we hem besprongen...... " Ogenblikkelijk moet Thorfinn denken aan de vreemde, scherpe geur, maar voor hij iets vragen kan vervolgt de boer: „Maar het ergste was zijn geest, die wij zagen..." „Zijn...... geest?" herhaalt Thorfinn. „Zijn geest, jazeker", knikt de boer heftig. „Donker en harig, met felle, venijnige ogen...... het was verschrikkelijk...... " Thorfinn weet niet meer, of hij aan het verstand van de boeren of aan zijn eigen verstand moet twijfelen, maar hij besluit in ieder geval mee te gaan om die „duivel" zoals de boeren hem noemen, eens van nabij te bekijken. Na enkele uren krijgt Thorfinn een schamele groep woningen in het oog en met een trillende vinger wijst de boer op een kleine houten schuur, stevig gegrendeld. „Daar zit-ie", fluistert hij. „Verlos ons van die duivel, krijgsman en we zullen U eeuwig dankbaar zijn...... "

Thorfinn krabt zich bedenkelijk de kin. Men verwacht dus van hem, dat hij alleen het wezen te lijf gaat, dat vijf stevige boeren nauwelijks baas konden...... „Met hoeveel mannen zijn jullie hier? vraagt hij. „Wij vijven alleen......" antwoordt de oude boer met een gezicht alsof hij zich verontschuldigen wil. Zo goed mogelijk posteert Thorfinn de vijf kerels, gewapend met stevige stokken, in een kring om de schuur heen. Dan trekt hij zijn mes en treedt behoedzaam op de schuur toe. Binnen is het doodstil en zelfs als Thorfinn aan de grendel morrelt laat het wezen zich niet horen......, hetgeen Thorfinn maar matig bevalt. Waarschijnlijk zit het gereed om toe te springen, zodra de deur opengaat. Zijn neusvleugels trillen en het hart zinkt hem opeens in de schoenen, want ook hier hangt de beangstigende geur weer...... Hij loert achterom naar de boeren, die hem zwijgend gadeslaan. Na een korte aarzeling schuift Thorfinn zijn mes terug in de schede, legt een pijl op en klemt er drie voor snel gebruik tussen de tanden. Dan wipt hij met zijn voet de grendel weg en springt achteruit, de boog tot schieten gereed...... Met een klaaglijk gekners glijdt de deur half open...... maar het blijft stil. Langzaam stapt Thorfinn iets achteruit, ieder ogenblik verwachtend besprongen te worden...... De spanning op het boerenerf is haast tastbaar. Minuten gaan voorbij zonder dat er iets gebeurt...... Thorfinn schopt een steentje naar binnen...... Hij schiet zijn pijl door de kier van de deur en legt snel een tweede op...... Niets, totaal niets...... Min of meer geërgerd gluurt Thorfinn naar de boeren. Zij staan er bij als versteende hazen. De jager klemt de tanden opeen, grijpt zijn mes weer en glipt geluidloos naar de deur, die hij ineens wijd open duwt...... Een brede baan licht dringt de schuur binnen en één blik is voldoende om Thorfinn te overtuigen...... de schuur is leeg...... en het enige bewijs dat de boeren hem niet voorgelogen hebben, is de scherpe onbekende geur, die hier sterker is dan ooit......

„Zei ik 't niet? 't was de duivel in eigen persoon!" hoort Thorfinn een der boeren benepen mompelen. De jager gromt geërgerd en treedt de schuur binnen. Maar er is nergens het geringste spoor van geweld of braak... wie of wat hier ook geweest is, het schijnt als in rook opgegaan. Het kost Thorfinn moeite een onverschillig gezicht te trekken, als hij met een haast, die te denken geeft, de schuur verlaat. De vrees dreigt ook hem te pakken te krijgen. „Jullie zijn natuurlijk vergeten de grendel er voor te schuiven", mompelt hij achteloos naar zijn paard teruglopend. Maar de boeren verzekeren hem dat dit niet het geval is en pogen hem over te halen, nog bij hen te blijven. De jager voelt hier echter niets voor. Niet alleen zal hij dit raadselachtige geval toch niet kunnen oplossen, ook Eric moet zo gauw mogelijk van een en ander op de hoogte gesteld worden, want dat het hier een hoogst merkwaardige zaak betreft, dat is wel duidelijk. Thorfinn neemt dus afscheid van de boeren en zet in draf zijn weg voort. Hoe meer hij over alles nadenkt, hoe minder hij het begrijpt en hoe minder het hem ook bevalt. Het komt er eenvoudig op neer, dat er een donker, groot, ijzig sterk, mensachtig wezen door de bossen en velden doolt, dat eenzame reizigers vermoordt en zonder het geringste spoor na te laten uit stevig gegrendelde schuren verdwijnt... Ondanks zichzelf voelt Thorfinn een kriebel over zijn rug lopen. En de geest van het wezen, daar spraken de boeren ook over... Dat is helemaal te gek om los te lopen; zonder twijfel moeten de boeren zich hierin vergist hebben...... Thorfinn zet zijn paardje tot meer spoed aan. Als het enigszins kan wil hij voor het invallen van de duisternis thuis zijn. En dan houdt hij abrupt zijn paardje in...... Nee, hij vergist zich niet. Haastig stijgt hij af en leidt zijn paardje in de beschutting van het geboomte terwijl hij gespannen de drie ruiters gadeslaat, die op nauwelijks vijfhonderd meter afstand tussen de bomen vandaan komen en met de behoedzaamheid van jagende wolven de vlakte oversteken......

De gehele manier van doen van de drie ruiters verraadt, dat zij iets van plan zijn en bepaald niet veel goeds, naar hun zware bewapening te oordelen. Het zijn bovendien vreemdelingen, want hun kleding is van vreemde snit. „Wat hebben die krijgers hier te zoeken", mompelt Thorfinn voor zich heen, terwijl hij hen behoedzaam begint te volgen. Lang lukt het hem niet hen in het oog te houden, want op een gegeven ogenblik wenden zij hun paarden en verdwijnen tussen de stammen. Hebben ze Thorfinn's aanwezigheid gemerkt? De jager aarzelt, het lijkt hem niet waarschijnlijk, maar aangezien het drie tegen één is, wanneer het tot vechten zou komen, neemt hij liever geen risico's. Snel trekt hij zich dieper in het woud terug, stijgt op en rijdt in de richting van een heuvelrug in welks beschutting hij hoopt de vlakte ongezien te kunnen oversteken...... Maar dan dringt opeens een verwijderd rumoer van opgewonden stemmen tot hem door...... Het lijkt er veel op, dat daar gevochten wordt en ogenblikkelijk brengt Thorfinn het in verband met de drie ruiters...... Hij bedenkt zich geen moment meer, keert op zijn pad terug en stormt de vlakte over...... Nog voor hij de woudrand bereikt heeft, laat hij zich in volle ren van zijn paard vallen en glijdt als een aal weg tussen de struiken. De kreten zijn verstomd. Alleen meent hij nog even het geluid van hoefgetrappel te horen, dan is het stil...... Zonder moeite vindt hij de plaats waar de drie ruiters het woud ingetrokken zijn en voorzichtig volgt hij hun brede spoor...... tot hij opeens met kloppend hart stilstaat...... De geur...... de geur is er weer...... Weliswaar vermengd met de lucht van de paarden, maar onmiskenbaar...... Het wezen is hier dus in de buurt geweest en wel kort geleden. Thorfinn Snelvoet moet vechten tegen de opwelling rechtsomkeer te maken en terwijl hij nog aarzelt, dringt er opeens van dichtbij een angstaanjagend, dof gekreun tot hem door......

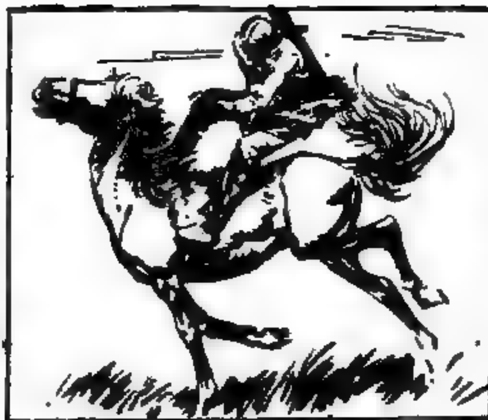

De haren rijzen Thorfinn Snelvoet een moment te berge. Hij begint nu zo langzamerhand meer dan genoeg te krijgen van de geheimzinnigheden om hen heen. Maar hij klemt de tanden opeen en sluipt vooruit. Het eerste dat hij in het oog krijgt is een gezadeld paard, dat met nerveus bewegende oren zijn kant uitkijkt. Dan glijdt zijn blik omlaag naar de man, die roerloos half tussen de struiken ligt.. en met de boog in de aanslag komt hij snel naderbij..... Het is een der ruiters van zopas. Hij staart met een vertrokken grimas glazig in het niets en zijn knokige, bruine hand omklemt nog de pijl, die hem het leven ontnam...... Met een gevoel van weerzin staart Thorfinn een moment zwijgend naar de dode.... Het is een kleine gedrongen man met een gelig, wreed gezicht en een smalle, platte neus...... Er gaat iets huiveringwekkends van deze kleine, tanige krijger uit en onwillekeurig doet Thorfinn een pas terug..... Het wezen heeft dus weer toegeslagen. Hij moet maken dat hij weg komt, vóór dat hijzelf misschien het derde slachtoffer wordt. En bovendien voelt hij er weinig voor de andere twee ruiters in de armen te lopen..... Een snel naderend hoefgetrappel doet hem overeind veren. Hij keert zich op zijn hielen om en duikt weg tussen de struiken..... Maar het volgende ogenblik ketst er al een pijl venijnig naast hem in een boom. Voortrennend werpt de jager een snelle blik over zijn schouder. Het zijn de twee ruiters die achter hem aanzitten en Thorfinn Snelvoet beseft dat hij weinig kans heeft, dit avontuur te overleven......

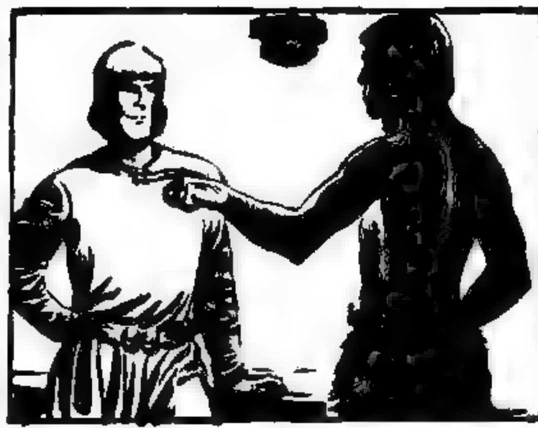

Van boom tot boom dekking zoekend tegen de pijlen die hem soms schrikbarend dicht om de oren snorren, rent Thorfinn voor zijn leven. Aan de geluiden meent hij te horen, dat de twee ruiters hem te voet volgen. Onwaarschijnlijk is dat niet, want te paard kan men haast niet in het dichte kreupelhout doordringen. In ieder geval hoopt Thorfinn het vurig, want het zou hem een flinke voorsprong verschaffen...... als hij er in slaagt zijn paardje te bereiken. Hijgend breekt de jager door het kreupelhout en rent laag bukkend op zijn rijdier toe...... Het paardje schrikt van Thorfinn's onverwachte verschijning en schiet hinnekend vooruit...... Met een kreet glipt de jager het dier bij de staart. Dan zet hij zich af, veert op, geeft een ferme ruk aan de paardenstzart en ploft met een grote boog in het zadel...... In vliegende galop gaat het verbijsterde paard er vandoor en over zijn schouder loerend grijnst Thorfinn als hij de twee krijgers machteloos hun vuisten ziet schudden...... „Zo, en nu stop ik nergens meer voor en kijk ik niet links en niet rechts meer" gromt Thorfinn Snelvoet, „al staan er hele troepen bange boeren langs de weg te schreeuwen. .. Nu rust ik niet vóór ik Koning Eric de hele, griezelige geschiedenis verteld heb......

Bestoft, bezweet, met de wervelende wind nog nasuizend in zijn oren, ziet Thorfinn Snelvoet bij de invallende schemering de burcht waar Eric de Noorman verblijf houdt, zolang de nieuwe burcht nog niet gereed is, voor zich liggen. Van verre roept hij de wachters zijn naam toe. De stoere, houten poort zwaait krakend open en met een zucht van opluchting laat Thorfinn zich uit het zadel glijden. Terwijl stalknechten zich over zijn vermoeide paardje ontfermen begeeft de jager zich haastig naar binnen, en pas als hij de koele, onderzoekende ogen van de Norenkoning op zich gevestigd voelt, de rustige, behaaglijke sfeer van het ruime vertrek ondergaat, voelt hij de spanning van zich afvallen...... Er wordt gerstebier gebracht en een dampende schotel zwijnsbraad voor de hongerige jager neergezet en zwijgend luistert Eric naar Thorfinn's relaas...... Eric steekt zijn ongeloof niet onder stoelen of banken maar het gezicht van de jager bewijst, dat het deze bittere ernst is. „Een donker wezen, dat in rook opgaat, een scherpe geur nalaat en vergezeld is van een harige geest......" herhaalt Eric hoofdschuddend „Als een ander mij dit vertelde zou ik hem uitlachen, Thorfinn.... Maar die drie ruiters...... tja, dat kunnen wel doodgewone vagebonden geweest zijn. Ik zal morgenvroeg een krijgsbende uitzenden om de bossen in de omgeving te doorzoeken . ... De beschrijving die jij geeft van de gedode krijger herinnert mij overigens vaag aan de krijgers van de steppen uit het Oosten ..... Dat is inderdaad een lelijk punt. Ik zal .... " Hij zwijgt abrupt als een krijger opgewonden het vertrek binnentreedt. „Er is een kerel in de burcht die er niet in hoort!" hijgt hij. „Ik en mijn makkers zagen hem opeens op de borstwering verschijnen. Voor we bij hem waren was hij al tussen de bijgebouwen verdwenen en sindsdien is hij onvindbaar .... Een grote donkere kerel was het...... Hij moet hier ergens verscholen zitten......"

„Dat is het wezen..... " stoot Thorfinn uit. Eric ziet de kleur wegtrekken onder zijn gebruinde huid. „Nu, we zullen eens gaan kijken", zegt hij luchtig „Ik moet de wonderen eerst zien, voor ik ze geloof. Kom mee!" Met Thorfinn en de krijger beent hij naar buiten, waar Svein zich bij hen voegt. De krijgers tonen hun de plaats, waar de onbekende over de omheining gekomen is. Thorfinn knikt heftig „Ja, ja, ik ruik hier de geur", mompelt hij rondloerend. „Het is niet pluis, heer Eric..... Hoe is dat wezen langs de hoge muur naar boven gekomen?!" „Hij kan een touw bij zich gehad hebben", antwoordt Eric schouderophalend. Zorgvuldig zoekt men naar sporen bij de schuren en stallen, maar hoewel de krijgers bij hoog en bij laag blijven volhouden dat ze hem hier het laatste gezien hebben, is er van de onbekende man geen spoor meer te bekennen. .... „Wat zou daar nu achter zitten?" gromt Svein ten laatste onbehaaglijk. „Wat zou die kerel in zijn schild voeren?! Een moordaanslag? Een rover misschien?" „'t Zal wel een doodgewone dief zijn" zegt de Noorman schouderophalend. Hij geeft opdracht de wacht te verdubbelen en alle deuren tot de woonverblijven stevig te grendelen, waarna hij met Svein en Thorfinn naar zijn werkkamer terugkeert. „Komaan Thorfinn" glimlacht de Noorman, „hoe heb ik het nu met je? Jij, die geen vrees kent? Een kroes wijn zal je opknappen......" „Ik wil weten waar dat wezen gebleven is", mompelt de jager ongerust. Dan laat hij de wijnkelk kletterend uit zijn handen vallen, want achter hen klinkt eensklaps een stem spottend. „Het wezen waar ge op doelt staat hier'" Halfverborgen in een der raamnissen staat de donkere gestalte van een man......

Svein Langtand tast dreigend naar zijn zwaard en Thorfinn grijpt zijn boog als de indringer naar voren stapt. Maar een scherp bevel van Eric weerhoudt hen van gewelddaden. Niet alleen wil hij wel eens weten wat er aan de hand is, hij heeft bovendien gezien, dat de man voor hem ziek is. . Snel springt hij naar voren, juist op tijd om de man op te vangen, voordat hij bewusteloos tegen de grond slaat.. ... En op hetzelfde moment krijgt de Noorman de schrik van zijn leven...... Een klein harig wezentje glijdt krijsend en kwetterend onder 's mans jas vandaan, wipt over Eric's schouder en zit het volgende ogenblik buiten ieders bereik op een stutbalk. „Een monster", brult Svein, behoedzaam achteruit wijkend... . Thorfinn ziet bleek en kan geen woord uitbrengen. ... En ook Eric staart een moment verbijsterd naar het aapje, dat met opgetrokken lip vanaf de stutbalk naar hen zit te schetteren. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij Thorfinn alinks een pijl op de pees leggen. „Dood het diertje niet", zegt Eric kort. „Het is niets, geen geest, geen spook en geen monster... .., maar een ongevaarlijk beestje, dat ik vroeger wel eens meer gezien heb, in zuidelijke landen... .!" Glimlachend wendt hij zich tot Thorfinn. „Daar hebt ge nu de oplossing voor de verdwijning uit de schuur! Dit diertje maakte de grendel los, die zijn meester weer aan de buitenzijde sloot. Thorfinn knikt, nog maar half overtuigd. „Het is wel dezelfde geur ....." mompelt hij dan, maar zijn gezicht verraadt, dat hij het zaakje nog lang niet vertrouwt. De onbekende komt langzaam weer bij en met een scheve blik op zijn belagers wipt het aapje naar zijn meester toe ..... Deze opent de ogen, kijkt een ogenblik om zich heen en terwijl zijn blikken zich op Eric vestigen mompelt hij met een glimlach: „Kalm, diertje . ..., kalm. .... Hier gebeurt ons niets . We zijn veilig...... en ik geloof dat wij het doel bereikt hebben....."

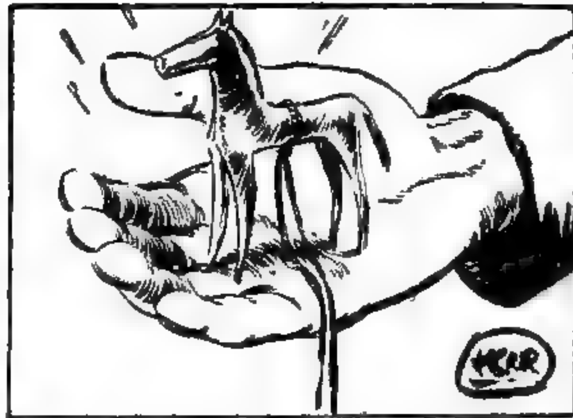

De onbekende poogt overeind te komen en terwijl het aapje vanaf de schouder van zijn meester wijsgerig toekijkt, reikt Eric de man de helpende hand. „Gij zijt ziek", zegt hij zacht, „ge deedt er beter aan te rusten. Mijn heelmeester...!" Met een gebaar onderbreekt de indringer hem en sloft naar een der zetels bij de haard. „Een mens weet wanneer hij sterven gaat", mompelt hij glimlachend. „Nooit te vroeg, nooit te laat...." Hij drinkt gulzig van de beker wijn, die Eric hem inschenkt en stoort zich niet aan de nieuwgierige, onderzoekende blik van Eric en zijn twee vrienden. „De vragen, die ge in uw hoofd hebt, zal ik beantwoorden", zegt hij als hij de beker tot de laatste druppel leeggedronken heeft. „De mensen die ik gedood heb waren een Gotenkrijger en een Hun uit het leger van Attilla. Het was noodweer, want ze bedreigden mijn leven". Verbijsterd kijkt Eric de man aan. Hoe kan deze weten dat hij hem dit inderdaad had willen vragen? De zwerver glimlacht, alsof hij Eric's geringste gedachte raden kan en de Noorman voelt zich een beetje onbehaaglijk worden onder de starende, doordringende blik van diens donkere ogen. „Niet alleen mijn leven bedreigden deze rovers van Attilla, ook dat van u, van allen hier in het Westen.....", vervolgt de man plotseling. „De toestand is ernstig, o, heer van het Noorden!" „Jawel.... maar waarom achtervolgen Attilla's krijgers dan juist jou, helemaal tot in Noorwegen? En..... waarom zoek je je toevlucht hier bij mij?" is Eric's wederwoord. De man buigt zich wat voorover en zijn blikken glijden langzaam van de een naar de ander. Hij klopt veelbetekenend tegen zijn borst en hoest pijnlijk. „Om het paardje ..... het bronzen paardje...... Kent gij niet de legende van de zeven paardjes?"

„De legende van de zeven paardjes?" herhaalt Eric niet begrijpend, terwijl hij het hoofd schudt. „Heeft dat iets met je komst hier te maken? Wat is dat dan wel voor een legende?" De zwerver kijkt peinzend voor zich uit. „Zeven bronzen paardjes zijn er, verspreid over de wereld ..... Ze zijn oud, honderden jaren, ja wellicht duizenden jaren oud. .... Hij die er in slaagt, alle zeven paardjes bij een te brengen, zal over onbeperkte macht beschikken en de wereld aan zijn voeten hebben...... zo wil het de legende. Men kan er van denken wat men wil, maar ik weet — het doet er niet toe hoe — dat Attilla de Hun er drie bezit...... en sedert dat moment heeft Attilla nog geen slag verloren, kan geen pijl, geen zwaard van zijn tegenstander hem wonden en voegt hij de ene verovering bij de andere...... Het toeval wil", vervolgt de zwerver na een kort ogenblik van stilte, „dat ik sedert mijn geboorte in het bezit ben van één der paardjes. Daarom werd ik door Attilla's krijgers nagejaagd van hof tot hof. Nergens vond ik rust, nergens hechtte men geloof aan mijn waarschuwingen tot het lot mij hierheen voerde. En hier, dat voel ik, heb ik mijn doel bereikt.. ...". Bevreemd kijkt Eric de zwerver aan. „En.. ...", brengt Svein Langtand in het midden, „over die paardjes gesproken...... Heb je ook een beetje macht zogezegd, als je één paardje hebt? Niet dat ik zo een legende geloof, hoor, maar het is een aardig verhaaltje.... ." De zwerver glimlacht om Svein's hebberige gezicht. „Het is niet belangrijk of jij of ik het geloven. .... Attilla gelooft het. En ik weet dat gij, o, heer van het Noorden, mijn waarschuwing ter harte genomen hebt. Daarmee is mijn doel bereikt ....." Weer blijkt de onbekende Eric's onuitgesproken vraag geweten te hebben, en het wordt de Noorman vreemd te moede als de zwerver opeens zijn hand onder zijn mantel steekt. „Ge wenst het paardje te zien...... hier is het", prevelt hij. Het is een klein, onooglijk beeldje en Eric aarzelt even voor hij het aanneemt. De ogen van de man zijn strak op hem gericht en de Noorman schrikt, want op het moment dat hij het beeldje in zijn hand voelt, is het even, of een ijskoude prikkeling zijn arm verlamt.....

Het is alsof de zwerver weet wat het beeldje een moment bij Eric teweeg bracht. Hij glimlacht en neemt het kleine bronzen paardje uit Eric's hand. „Ik zie grote daden voor U, O, Heer van het Noorden......" prevelt hij afwezig. „Daden en gebeurtenissen, waar ge op dit moment geen begrip van hebt...... Gij zijt een vorst in Uw land.. ... maar gij zult Uw eigen glans overstralen......" De Noorman knikt glimlachend en klopt de zwerver op de schouder. „Ge weet vriendelijke dingen te zeggen en op een manier of je het zelf gelooft...... Ga nu eerst rusten. Je kunt hier blijven zolang je wilt. Nog nimmer werd hier een dakloze zwerver de deur gewezen. En maak je geen zorgen meer over Attila's krijgers. Daar zullen mijn mannen zich wel mee bemoeien." En de volgende morgen in alle vroegte doet Eric Svein en Thorfinn uitgeleide bij de poort. Met vijftig krijgers zullen zij de bossen uitkammen. De trek op Thorfinn's gezicht verraadt, dat deze niet van plan is met lege handen terug te keren...... Als de laatste ruiter in een stofwolk verdwenen is, wandelt Eric op zijn gemak langs de hoge kust naar de plaats, waar men bezig is de grote, nieuwe burcht te bouwen..... En dan staat hij opeens als aan de grond genageld stil...... Ver beneden hem, over het rimpeloze water van de fjord nadert een Drakenschip...... De schuit ligt scheef in het water, het zeil gescheurd...... en aan boord vertonen zich slechts enkele krijgers... .. Is dit een van de schepen, die hij uitzond om Winonah te halen......?

Vervuld van onrust begeeft Eric zich langs een steil pad naar de rotsige kust. De gehavende Drakar is inmiddels gemeerd aan een in zee uitspringend rotsblok en als de Noorman de haveloze, uitgeputte mannen ziet naderen weet hij, dat hij zich niet vergist heeft: Dit is inderdaad een der zeven schepen, die in het vroege voorjaar uitzeilden om Winonah en haar gevolg van het eiland Harragh te halen...... Angst knijpt hem de keel dicht en met sombere ogen luistert hij naar het relaas van de aanvoerder. „We kwamen meteen al in slecht weer terecht; hagel en storm...... daar sloegen we ons wel doorheen, al zijn er toen verscheidenen over boord gespoeld. Maar voorbij Hjatland (de Shetlands) begon de ellende pas goed' Ierse piraten. Tweemaal leverden we slag en vier schepen gingen verloren. De Ieren waren zo brutaal, dat ze onze drie overgebleven schepen tot op de Britse Zee nazaten! En toen we meenden dat we veilig waren kregen we te doen met de Saksers..... 't Is vandaag de dag voor eerlijke zeevaarders ondoenlijk open water te varen, Heer. De Saksische zeerovers hebben de koppen weer opgestoken en maken de handelsroutes onveilig. Dat hebben wij tot onze schade ontdekt. Onze bemanningen hebben dapper gevochten, Heer...... En het is alleen aan een ongunstige wind te danken, dat wij de dans ontspringen konden...... De twee andere schepen werden buitgemaakt „En de Koningin", vraagt de Noorman strak. De zeeman haalt hulpeloos de schouders op. „We hebben onze opdracht niet uit kunnen voeren, Heer. Van haar weten we niets......"

Hoewel er met Winonah en haar kleine troepje dus niets bijzonders aan de hand is en zij kennelijk nog steeds op Harragh verblijven, zijn de berichten die zijn mannen meebrengen onrustbarend genoeg. Snel keert Eric met de aanvoerder en zijn handjevol mannen naar de burcht terug om de uitzending van een nieuwe vloot te regelen. De Noorman heeft echter nauwelijks de deur van zijn werkvertrek gesloten, of deze vliegt weer open en Svein Langtand stapt dreunend binnen, een angstige gevangene voor zich uitduwend. „Een hebben we er, de ander is dood", gromt de Sakser voldaan. Maar Eric heeft op dit moment wel belangrijker zaken aan het hoofd. Kort beveelt hij de gevangene voorlopig op te sluiten, waarna hij Svein en Thorfinn op de hoogte brengt. „Zoek achthonderd van mijn beste krijgers uit, breng twintig snelle schepen in gereedheid en zend een boodschap naar Erwin en de Skalde. Ik zal zelf de vloot aanvoeren. We vertrekken zo spoedig mogelijk!" „Dat wordt weer ouderwets", knort de Sakser en terwijl hij met Thorfinn haastig het vertrek verlaat, roept Eric de gevangene bij zich. Voor hij evenwel de kans krijgt de man aan de tand te voelen knerst de deur open, en treedt de zwerver binnen. „Er staan grote dingen te gebeuren", mompelt hij, als hij wankelend op de gevangene toeschuift. Zonder te weten waarom laat Eric de man begaan. Ergens heeft hij een vreemde sympathie voor de onbekende met zijn aapje. Bovendien kan deze bij de ondervraging hem nog van nut zijn. De gevangene gromt een verwensing en rukt aan zijn boeien. „Schurk", snauwt hij, „ge meent veilig te zijn, maar Attilla's macht is onbegrensd. Uw woorden zullen mijn dood betekenen .... maar het zal U niet redden. Na mij zullen anderen komen...... en wat ons mislukte zal hun gelukken!" „Attilla is machtig, 't is waar helaas," lispelt de zwerver met een raadselachtige glimlach. „Maar ge zult ontdekken, wat machtiger is dan alle zwaarden van Attilla...... en daarom wens ik slechts dat ge zult leven...... want als ge dan leeft zult ge gestorven zijn ...." Pas later zou Eric de waarheid van deze geheimzinnige woorden begrijpen......

Als de zwerver met een brede grijns in Eric's richting het vertrek weer verlaten heeft, poogt Eric de gevangene uit te horen, maar hij heeft er weinig succes mee. Hij zit een beetje met deze Gotenkrijger in zijn maag en weet voorlopig niets beters te doen, dan hem in een der bijgebouwen op te sluiten. De volgende dagen heeft de Noorman teveel aan zijn hoofd, om zich veel om de gevangene te bekommeren. Erwin is verschenen en met zijn zoon regelt hij alle zaken waarmee deze tijdens zijn afwezigheid te maken zal krijgen. De jonge Noor schijnt niet erg ingenomen met de zonderlinge gast en de zwerver op zijn beurt is merkwaardig stil en teruggetrokken als Erwin in de buurt is. Maar de Noorman drukt zijn zoon op het hart de man niets in de weg te leggen. Inmiddels zijn de twintig schepen in gereedheid gebracht en op aandringen van de zwerver voegt de Noorman er tenslotte nog één flink schip aan toe. „Eenentwintig schepen is een mooi aantal" prevelt de zwerver tevreden, „driemaal zeven paarden van de zee...... een sterk getal......" Op de dag van vertrek geeft de zwerver de wens te kennen, Eric alleen te spreken en hoewel het hemzelf verbaast, stemt de Noorman toe. De zwerver kijkt de Noorman enkele tellen diep aan. „Ik droomde hedennacht een vreemde droom", prevelt hij. „Ge reed in een vreemde koets, een soort strijdwagen, gekleed in schitterende wapenrusting...... In uw hand hield ge de teugels van zeven paarden, die de koets trokken...... ZEVEN PAARDEN, O Heer van het Noorden......" Hij zwijgt en tast onder zijn kleed. Zijn ogen schitteren als hij Eric het kleine bronzen paardje toesteekt. „Neem dit Heer! Draag het altoos om Uw hals, verborgen voor ieders oog, laat niemand uit Uw mond horen dat gij dit bezit. Beloof mij dit in vriendschap! Het is een aandenken slechts...... een aandenken aan een zwerver......" De donkere ogen lachen. „Ge zult vreemde vriendschappen sluiten, o Heer...... Mijn goede wensen vergezellen u......" Het is Eric vreemd te moede als hij het bronzen paardje koud op zijn borst voelt...... en de woorden van de zwerver klinken na in zijn oren, als hij op de dekplanken van zijn schip de fjord uitzeilt......

Met een gunstige wind glijden Eric's twintig Drakars zuidwaarts. Het is stralend weer, de zee is kalm en onder deze omstandigheden belooft de reis voorspoedig te worden......, als tenminste de Saksische zeerovers hen met rust laten. Eric heeft de gevangen genomen Gotenkrijger meegenomen. Het is zijn bedoeling, de man ergens op de Deense kust af te zetten. Hij moet dan maar zien zijn weg terug te vinden. In ieder geval lijkt dat Eric een betere oplossing, dan de kerel in een kerker opgesloten te houden en deze kleine omweg kan hem hoogstens een dag of twee schelen. Als Eric zijn gevangene dit besluit mededeelt, blijkt deze er weinig mee ingenomen. „Wat moet ik alleen beginnen in een vreemd land?" gromt hij ongelukkig. „Dat had ge eerder moeten bedenken. Niemand vroeg U, hierheen te komen," is Eric's laconieke wederwoord. „Beklaag u maar niet. Ge krijgt wapens en leeftocht mee. Wij Noren hebben andere manieren dan Attilla en zijn knechten......" „Dat is het juist", verzucht de Gotenkrijger. „Wanneer ik terugkeer naar Attilla zal hij mij doden, omdat ik niet geslaagd ben de opdracht uit te voeren. Laat mij blijven, Heer...... Hier bij U en ik zal U trouw blijven als een hond...... " Verbaasd kijkt Eric de man aan, maar voor hij antwoorden kan, roept Svein hem gejaagd naar het achterdek. Zwij-gend wijst de Sakser over het water...... en daar ontwaren Eric's scherpe ogen drie kleine zeilen, die hen gestaag volgen. „Het deugt niet", gromt Svein Langtand, „die schepen volgen ons, maar komen niet dichterbij. Als je 't mij vraagt zijn dit verkenningsschepen van een of andere piratenbende......".

„Ik geloof dat je gelijk hebt", mompelt Eric terwijl zijn ogen de verwijderde zeilen gadeslaan. „Tja, we zitten hier in gevaarlijk water, er kan van alles gebeuren. Laat alles gevechtsklaar maken en stuur een mannetje de mast in om die schuiten goed in het oog te houden." Als een vonk verspreidt de opwinding zich onder de krijgers van de vloot en in gesloten formatie naderen zij de Deense kust. „Wilt ge niet Uw plan veranderen, heer?" mompelt de Gotenkrijger. „Geef mij een kans, laat mij blijven.. ... " Peinzend kijkt Eric de krijger aan. Om deze man op de Deense kust af te zetten heeft hij de omweg gemaakt...... Een omweg die hem wel eens duur te staan kan komen want zodra zij de steven west wenden, in de richting van de Britse eilanden, krijgen zij de wind pal opzij en zullen zij moeten roeien. .. en dan roeien zij recht de schepen tegemoet, die hen als hongerige wolven volgen...... Als hij de man aan land wil zetten zullen ze 't gauw moeten doen, voor er nog meer schepen aan de horizon verschijnen. „Houd op de kust aan", beveelt hij de roerganger. De vloot zwenkt landwaarts en Eric's ogen zoeken een geschikte plaats voor een landing, als eensklaps een hevig tumult zijn oor treft. Verontrust snelt hij naar de achtersteven en de kreten der krijgers vertellen hem wat er gebeurd is... Drie schepen zijn kort na elkaar op een zandbank gelopen en zitten onwrikbaar vast.. .. En bijna op hetzelfde moment schalt de stem van de uitkijk over hun hoofden: „Een vloot roeischepen in zicht! Zij vallen aan!!"

De doffe toon van een strijdhoorn vermengt zich met het wapengekletter en de schallende bevelen der scheepsaanvoerders. De krijgers op de drie vastgelopen schepen schreeuwen luide hun misnoegen uit over de gang van zaken en pogen met de riemen hun schuiten vlot te duwen. De overigen hebben ogenblikkelijk het roer omgegooid, de riemen worden uitgelegd en de schepen scharen zich in slagorde om hun weerloze broeders te verdedigen. De kansen zijn ongeveer gelijk, ziet Eric, alleen hebben de Saksers het voordeel, dat zij slaven aan de riemen hebben, zodat al hun krijgers aan de strijd kunnen deelnemen, terwijl zeker een derde van de Norenkrijgers zelf moet roeien.. ... De Saksenschepen zijn ook groter, maar tevens logger van bouw...... „Brandpijlen!" beveelt Eric kort. Een wolk van rokende, sputterende pijlen vliegt de vijand tegemoet, weldra gevolgd door een tweede, een derde...... Op enkele der Saksenschepen ontstaat tumult. Hier en daar schieten lekkende vlammen omhoog, maar het kan de nadering der Saksers niet stuiten...... Dan trilt de lucht ineens van pijlen...... Vinnig bijten pijlen en speren in het hout van Eric's schip. Een gestalte duikt naast hem op en trekt hem achteruit..... en waar Eric zoëven stond boort zich een speer met een zware klap in het dek. Als Eric zich omwendt kijkt hij recht in de ogen van de Gotenkrijger...... De Noorman grijnst beduusd en springt op...... Het volgend ogenblik storten de twee vloten zich in een hel van hoogspattend schuim en splinterend hout op elkaar......

De Saksers laten er geen twijfel over bestaan wat zij van plan zijn. Enterhaken vliegen over en bijten zich in het boord van Eric's schip. Ogenblikkelijk worden de touwen weer doorgekapt, maar het verhindert niet, dat een bende schreeuwende Saksers zich als een lawine op Eric's schip stort. Ze merken echter al gauw dat ze zich in deze tegenstander lelijk vergist hebben. De Noren op het Koningsschip zijn stuk voor stuk kampioenen op het zwaard en tegen deze keurtroep is weinig te beginnen. Na een kort, fel gevecht, waarbij het merendeel van de Saksers het loodje legt, weet de rest niets beters te doen dan haastje repje in zee te springen. Terwijl de overwinnaars de doden over boord werken, neemt Eric snel de toestand op.

Twee Saksenschepen staan in lichter laaie. Maar zijn eigen schepen zitten lelijk in het nauw. Hij geeft de roerganger een teken en het trotse schip zwenkt om de andere Noren te hulp te snellen.... Maar dan vaart er ineens een hevige schok door het schip, gevolgd door een luid gekraak van splinterend hout en het geschreeuw der mannen.... Ongemerkt heeft een der Saksenschepen kans gezien hen in de flank te komen en één blik overtuigt de Noorman, dat dit het einde van het schip betekent..... De achtersteven is finaal afgebroken, de roerganger is overboord gespoeld en op de plaats waar de helmstok gezeten heeft, gulpt nu het zeewater begerig naar binnen...., het schip is reddeloos verloren.....

De mannen die het vege lijf hebben weten te redden, pogen zich zo goed mogelijk staande te houden op het steeds verder overhellende dek. Net zomin als de Noorman denken zij erover, zich aan de vijand over te geven. Met de zwaarden in de vuist wachten zij af, maar de Saksers zijn niet van plan, het wrak, dat ieder ogenblik kelderen kan, te enteren. Onder het hoongelach van de bemanning, wendt het Saksenschip de steven om een nieuwe tegenstander te lijf te gaan... ... Tandenknarsend van machteloze woede moet Eric werkeloos toezien, hoe de rest van zijn vloot langzaam maar zeker omsingeld bijeen gedreven wordt, terwijl zij op hun ten onder gedoemd wrak verder en verder afdrijven. .... Dan een tweede schok...... „Nou zitten we nog op een bank ook", gromt Svein triest, „toemaar hoor......, er kan nog meer bij.... ." Zwijgend slaat Eric de zeeslag gade; wat er precies met zijn schepen gebeurt kan hij niet gewaar worden. Dan maken zich eensklaps twee Saksers uit de opeenhoping van schepen los en stevenen zijn richting uit. „Geef je over! Je bent verloren!" schreeuwen zij de Noren toe. Maar dezen verwaardigen zich niet te antwoorden en na een fikse schietpartij trekken de Saksers zich weer terug. Het gevaar zelf ook op een bank terecht te komen is ze blijkbaar te groot. Van veilige afstand beginnen ze Eric's wrak met pijlen te bestoken. Veel kwaad kunnen ze echter niet uitrichten en aangezien het donker begint te worden laten ze tenslotte Eric en zijn troep noodgedwongen met rust. „Wat nu, Noorman?" gromt Svein sip. „De strijd luwt daar wat, maar morgen. . wat dan?!" „Er is maar een ding wat we doen kunnen", zegt de Noorman aarzelend en hij staart naar de donkere kustlijn... .. „Vannacht bij ebtij zullen we proberen naar land te zwemmen..... 't is een waag, maar het moet......".

Spookachtig weerkaatst de rossige gloed van de brandende schepen in de golfslag van de zee. De nacht is donker en de twee vijandige vloten liggen als schimmen dooreen.. . Af en toe laait de strijd in het duister weer op met schreeuwende stemmen en het gekletter van wapens...... maar wat zich daar op zee precies afspeelt blijft verborgen voor de mannen, die dicht achter elkander geruisloos door de flauwe branding naar het strand waden..... Eric's scherpe ogen trachten de duisternis te doorboren. Er wordt daarginds nog steeds gevochten maar naar de geluiden te oordelen, nadert de strijd het einde...... Wat is er van zijn schepen geworden? Hij haalt de schouders op en zucht. „Ik hoor wat, daar nabij de bosrand!" fluistert Svein argwanend. „Waar zitten we hier eigenlijk?" „Dat zullen we morgen bij daglicht wel onderzoeken", gromt de Noorman en hij leidt het troepje behoedzaam in een kleine, begroeide duinpan. Zwijgend zitten de veertig mannen bijeen en de Noorman luistert naar de geluiden die van zee komen. Het wordt langzaamaan stiller en stiller...... Met een schok schrikt Eric wakker en kijkt om zich heen. Het is licht. De meeste mannen slapen en Eric rijzen de haren te berge als hij bedenkt, welk een gemakkelijke prooi zij voor mogelijke vijanden zouden zijn geweest...... Snel rijst hij overeind en kruipt naar een duintop...... De drie gestrande schepen liggen er nog, verlaten, ook zijn eigen wrak. En een eind verder het wrak van een Saksenschip...... Maar zijn vloot is verdwenen.. . en slechts een paar stippen aan de horizon verraden waar zij zijn heengegaan.....

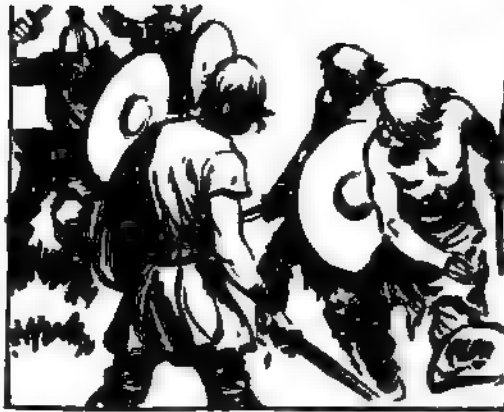

„Blijven jullie hier wachten" fluistert Eric tegen Svein. „Ik ga eens kijken of ik te weten kan komen, wat er van de bemanning van onze drie gestrande schepen geworden is. Bovendien ligt er een Saksisch wrak. Dat bevalt me niet. ....". Hij kiest twee van zijn beste krijgers uit en sluipt voorzichtig naar het strand „Net wat ik dacht" fluistert hij op de sporen wijzend, die uit zee komen ze zijn evenals wij aan land gegaan, maar " De Noorman zwijgt plotseling en staart naar de stille gedaanten, half verborgen onder de struiken...... een eind landinwaarts ..... De grond is daar omgewoeld. Overal liggen schilden en wapens. Er heeft hier een gevecht plaats gehad en zonder twijfel hebben zijn mannen daarbij het onderspit gedolven. Zij die niet gedood werden zullen wel gevangen genomen zijn, door hun vijanden..... „Kijk daar, Heer" stoot een der krijgers hem opeens aan . . Fronsend staart de Noorman naar de ijle rookspiraal, die landinwaarts traag omhoog kringelt. „Kom mee." bijt Eric zijn twee metgezellen toe, „als onze mannen nog in leven zijn, zullen we ze daar kunnen vinden . . . ."

Behoedzaam, in de beschutting van de lage bosjes, begeven de drie Noren zich in de richting van de rookspiraal. Na enige tijd stuiten zij op een breed spoor en na kort beraad besluiten zij dit spoor te volgen. De Noorman is tot het uiterste gespannen; het is onoverzichtelijk terrein en hij voelt er weinig voor de klaarblijkelijk vijandige bewoners van dit land in de armen te lopen..... Maar ondanks zijn waakzaamheid komt hij eensklaps tot zijn schrik tegenover een tweetal tot de tanden gewapende kerels te staan. ... Een derde ligt, zwaar gewond, in de schaduw van de struiken.. ... In een oogwenk heeft Eric het begrepen..... 't Zijn roeislaven van het gestrande Saksenschip. Hij heft de hand op, ten teken van vriendschap en treedt naderbij...... „Vreest niet!" roept hij de mannen toe. „Kunnen wij U helpen met de gewonde?" Als enig antwoord bijt deze zijn twee makkers een bevel toe en als één man springen deze op de Noren toe Lenig wijkt Eric terug en pareert met gemak de slag...... Dan flitst zijn zwaard vooruit en met een boog vliegt het wapen van zijn tegenstander door de lucht...... „Wij zijn Uw vijanden niet", herhaalt Eric kalm en met nadruk, maar gelijktijdig worden zijn woorden door een bloedstollende schreeuw overstemd en tien, twaalf, Saksische krijgers stormen vanuit de struiken op hen in.....

„Daar zijn jullie vijanden", schreeuwt Eric,...... „en de mijne!" Grimmig wendt hij zich met zijn twee trouwe krijgers om en met felle, harde slagen doet hij de voorste Saksers achteruit deinzen. De twee slaven kijken elkaar een ogenblik aan en scharen zich dan zwijgend naast de man, die zij een moment geleden nog naar het leven stonden. Zwaar ademhalend ligt de gewonde het grandioze gevecht tussen Noren en Saksers gade te slaan... de twee slaven — die over weinig vechtervaring blijken te beschikken — leggen weinig gewicht in de schaal en het duurt niet lang, of de arme kerels delven het onderspit. Hoewel de Noorman meteen in het begin van het gevecht twee Saksers wist te doden en een derde wondde, is de overmacht toch te groot. De Saksers hebben hem en zijn twee mannen ingesloten en pogen hem nu van de anderen te scheiden...... Eric vecht als een duivel en — ondanks hun overmacht beginnen de Saksers een beetje behoedzamer te werk te gaan met deze gevaarlijke tegenstander. Maar de uitslag van de strijd kan niet twijfelachtig zijn...... Een van zijn twee krijgers is reeds gevallen en nu zakt ook de tweede met een kreet ineen...... „Als Svein maar hier was" denkt de Noorman, „Svein en die veertig anderen..... Die zitten daar werkeloos te wachten, terwijl ik op nog geen uur afstand om hals gebracht word..."

Terwijl Eric er zich grimmig op voorbereidt te sterven, snalt er ineens een luide strijdkreet door de lucht en met een verheugde kreet geeft Eric antwoord...... „Svein!!" „Vooruit kerels, geef ze er van langs!" buldert de reus en met dreunende passen stort hij zich in het gevecht...... De Saksers wijken wanneer ze de veertig Noren op zich zien afstormen. „De bordjes zijn verhangen, haha!" buldert Svein, „wacht jongens, dan kun je eens merken hoe het is om tegen een overmacht te vechten...... Lafaards!!'" Geruisloos en snel verdwijnen de Saksers tussen de lage bosjes. Svein wil ze na, maar Eric houdt hem tegen.

Het terrein is zo onoverzichtelijk dat zijn mannen gemakkelijk in een hinderlaag zouden kunnen vallen. Snel begeeft Eric zich naar de plaats waar de gewonde ligt. De man is bewusteloos. Zijn twee metgezellen hebben er het leven bij ingeschoten en er rest de Noren weinig meer dan de twee Saksers te begraven. Terwijl Eric's mannen deze taak op zich nemen klinkt er ineens gerucht achter hen en als ze zich snel omwenden, zien ze een grote groep krijgers stil en onheilspellend door de bosjes op zich toesluipen......

De vreemde krijgers laten er geen twijfel over bestaan wat ze van plan zijn. Op een teken van een hunner, stormen zij naar voren en nu blijkt, dat de Noren reeds in alle stilte omsingeld zijn. Van alle kanten storten de krijgers zich op hen en ten tweeden male realiseert Eric zich, dat ze hopeloos in de minderheid zijn. En deze keer is er niemand die hen op het kritieke ogenblik te hulp kan komen...... Verbeten scharen de Noren zich om hun koning, die zijn mannen in een kring om de zwaargewonde roeislaaf opgesteld heeft. Ze weren zich als duivels en weer stelt Eric vast, dat de Gotenkrijger een voortreffelijk vechter is. Hoewel menig tegenstander in het stof bijt, zijn de Noren duidelijk aan de verliezende hand. Maar geen hunner denkt erover, zich op genade of ongenade aan deze vijand over te geven...... „Let op, Noorman!" schreeuwt Svein opeens schel. „Achter je!!!" Svein's grote knuist schiet uit en rukt de Noorman naar voren...... en op hetzelfde moment voelt Eric een klap tegen zijn schouder...... Dan zakt hij bewusteloos ineen......

Als Eric bijkomt bevindt hij zich in een halfdonkere ruimte, omgeven door zijn mannen. „Dat scheelde zogezegd geen haar" gromt Svein naast hem, „maar de kerel die jou bijna te pakken had, kan het niet navertellen, daar heb ik voor gezorgd." „Daar schieten we weinig mee op overigens", mompelt Eric, terwijl hij pijnlijk naar zijn hoofd tast. Hij schrikt als hij ziet dat hij bloedt. „'t Is niets, Noorman, een schrammetje", gromt Svein. „Maar de kerel, die...... " Hij zwijgt als de zware deur openknerst en een aantal mannen naar binnen geduwd wordt. „Wel allee, daar hebben we onze Saksische vrienden", mompelt Eric. Met een grauw springt Svein overeind en de Gotenkrijger volgt hem. De hoofdman der Saksers loert benauwd om zich heen, als hij ziet in welk gezelschap hij beland is. „Wat doe je hier, schurk!" snauwt Svein onlogisch, „ga uit mijn ogen voor ik mijn geduld verlies. Daar zitten we nou, hè?! Jouw schuld makker. .. Ik zal je inpeperen...". Voordat de reus tot daden over kan gaan, gaat echter ten tweeden male de deur open en een zwaar gewapende krijger loert naar binnen. „Jij daar", roept hij Eric toe, „Sta op en kom mee. Dan zul je horen hoe we hier handelen met jullie soort gespuis......"

„Wacht maar", denkt Eric als hij achter de krijger aan door een muffe gang loopt, „je zult een toontje lager zingen als je weet wie je voor je hebt......" Ze betreden een vertrek, waar een grijsaard hem vanonder borstelige wenkbrauwen onderzoekend opneemt. „Gij zijt zeker de hoofdman hier!" begint Eric zonder veel plichtplegingen. De oude heft gebiedend de hand op dat hij zwijgen moet, maar de Noorman bijt hem toe: „De Koning der Noren laat zich niet de mond snoeren door de eerste de beste, zelfs al heeft die grijze haren. Ge doet er goed aan mij en mijn mannen ogenblikkelijk de vrijheid terug te geven, of..... ". „Of niets", valt de oude met zware stem in. „Gij zijt aan mij overgeleverd. Aangenomen dat ge de waarheid spreekt, dan zal nooit iemand weten wat Uw kunt dood zijn, of gevangen...... door de Saksers wel te verstaan...... Dus...... " Eric bijt zich op de lippen, want inderdaad heeft de oude gelijk. „Ik zou me echter niet bezorgd maken over mijn lot", klinkt de donkere stem van de oude hoofdman...... „want gij zijt vrij. Ge herinnert U de gewonde roeislaaf? Hij is mijn zoon. Jaren geleden viel hij in handen van Saksische piraten. Ik meende reeds hem nooit weer te zullen zien...... Zijn redding — zoals hijzelf vertelde — dankt hij aan U en Uw dappere krijgers. Gij kunt gaan en staan waar gij wilt: gij en Uw mannen...... Koning. Wenst ge nog dat wij iets voor U doen?" „Ja!" klinkt Eric's stem na een ogenblik van stilte. „De Saksische hoofdman en zijn krijgers...... levert hen aan mij uit!"

Grijnzend schudt de oude het hoofd. „Nee, Koning, vraag wat ge wilt, maar dit niet. We zijn veel te verheugd, dat we eindelijk eens een paar van die Saksische schurken kunnen laten boeten voor hun wandaden...... " „Wat hebt ge aan die paar man?!" valt Eric minachtend in. „Goed, ge kunt hen doden..... zes vijanden minder...... Maar levend kan hij ons meer buit opleveren..... Een van hen is een hoofdman. Welnu, wie weet wat voor een belangrijke gijzelaar we daarmee in handen hebben...... " De oude hoofdman staart hem peinzend aan. „Ge praat van „we" merk ik", mompelt hij, „wat bedoelt ge daarmee?" „Ik wil proberen de schepen, die de Saksers mij ontstolen hebben, terug te veroveren", zegt Eric nuchter, „en aangezien ik begrepen heb, dat gij en Uw volk deze Saksers net zomin mag als wij Noren, dacht ik dat we misschien gezamenlijk iets konden ondernemen. Die Saksers steken iedere keer de koppen weer op. Reeds eerder heb ik deze zeerovers een lesje geleerd......, maar nog niet duchtig genoeg, naar het schijnt...... Er moet een eind aan komen......". De oude hoofdman springt opgewonden uit zijn zetel. „Gij zijt een man naar mijn hart", zegt hij, „Ik zal dit ogenblikkelijk met de raad van krijgers bespreken...... Wij hebben een lange rekening te vereffenen met de Saksische honden...... Oh, hoe schoon zou het zijn, om onder aanvoering van niemand minder dan de Koning der Noren, ten strijde te trekken tegen deze rovers...... al moet ik bekennen, dat wij maar een klein volk zijn en niet veel krijgers in het veld kunnen brengen......, maar goed. Wij scharen ons onder Uw bevel, dat beloof ik U!" Als Eric even later weer buiten staat, krabt hij zich verbaasd de kin. Dan tast hij onwillekeurig naar het bronzen paardje, dat onder zijn kleed om zijn hals hangt...... Gij zult vreemde vriendschappen sluiten, waren de woorden van de zwerver; en het paardje brengt geluk...... Hm, hij is te nuchter om dat allemaal te geloven, maar om in de tijd van een ogenblik benoemd te worden tot opperbevelhebber van het volk, wiens gevangene je was, is óók amper te geloven......

De oude hoofdman heeft er geen gras over laten groeien; nog maar nauwelijks heeft Eric de gang van zaken kunnen vertellen aan Svein en zijn mannen, of een — ditmaal onderdanige — krijger komt hem ten tweeden male halen voor een onderhoud. Het gezicht van de oude staat sip. „Er zijn bezwaren, heer Koning", zegt hij. „Met Uw krijgers mee, hebben wij een troep van honderdvijftig man. De Saksers tellen duizend krijgers op zijn minst. Schepen hebben wij niet en over land kunnen wij hun nederzettingen niet bereiken......!" „Wonen de Saksers op een eiland?" vraagt Eric fronsend. De oude schudt het hoofd. „Zij hebben zich verschanst achter uitgestrekte moerassen .... op een strook duingrond......". „Durven uw krijgers de strijd niet aan?" zegt Eric kalm. „Dan gaan wij Noren alleen. Ik moet mijn schepen terug hebben." „Nee, nee, zo is het niet", haast de oude zich. „Als gij het aandurft, sluiten mijn mannen zich bij u aan, dat staat vast. Maar ze weten niet hoe......".

„Laat dat maar aan mij over", zegt Eric met een luchthartigheid die hemzelf verbaast. „Laat de krijgers zich dan gereed maken, zodat wij spoedig kunnen vertrekken...... " En weinige dagen later trekt Eric aan het hoofd van de zwaarbewapende bende krijgsvolk zuidwaarts. De Saksische gevangenen heeft hij met veel moeite mee weten te krijgen en ze lopen geboeid achter in de stoet. Na enkele dagen bereiken zij een heuvellandschap en met de aanvoerder begeeft Eric zich naar een hoogtepunt. „Ziedaar Heer", gromt de man. „We hebben hier al meer gestaan, geloof me, als de Saksers weer een strooptocht op ons gebied ondernomen hadden...... Maar er is geen doorkomen aan, dat ziet ge nu zelf...... " Zwijgend glijden Eric's ogen over het grauwe, stille moeras, dat zich tot de horizon lijkt uit te strekken ... . „Hebt ge ooit geprobeerd er in door te dringen?" vraagt hij koeltjes. De aanvoerder schudt het hoofd „Nou wat praat ge dan?" grijnst Eric, „dan zullen we het nu proberen!"

De aanvoerder kijkt beteuterd naar zijn krijgers. „Zijn jullie bang of lijkt dat maar zo ...?" zegt Eric zoetsappig. „Bang niet, eh...... maar het deugt niet in dat moeras", mompelt de aanvoerder ...... Er wonen monsters en gedrochten ..." „Ooit gezien?" merkt Eric op. De krijgers schudden ontkennend het hoofd. „We zullen verdrinken", klinkt de stem van een onzeker. „Nou, jullie zijn me 't stelletje wel", zegt Eric geringschattend. „Geen wonder, dat die Saksers zo een praats hebben. We zullen vlotten bouwen, want voor zover ik weet kan hout drijven op water." De sarcastische toon ontgaat de mannen niet. „De Saksische gevangenen zullen bomen kappen. Breng de aanvoerder hier!" Weinige ogenblikken later staat de Sakser voor Eric en kort deelt deze hem mede, dat hij hun de weg moet wijzen door het moeras. „Ik denk er niet over," mompelt de Sakser brutaal. „Zoek het zelf maar uit!" „Nog één keer zo een grote mond vriend, en ik laat je krijgers nog een paar stammetjes extra hakken ... om een net galgje voor jou van te maken!" zegt de Noorman kil. „Jij wijst ons de weg en als je kunsten probeert uit te halen stop ik je midden in het moeras met je hoofd in de modder ..." De Sakser doet er verder wijselijk het zwijgen toe en terwijl de gevangenen bomen vellen, gaat een aantal krijgers op jacht om een flinke voorraad leeftocht te vergaren. Het duurt enkele dagen voor de vlotten gereed zijn, maar dan kan de onzekere tocht beginnen. Dagenlang zien de mannen niets dan water en riet om zich heen, en zelfs Eric slaakt een zucht van verlichting als zij op een middag het frisse groen van een strook bos voor zich zien opdoemen......

Op bevel van de Noorman leggen de mannen van de voorste vlotten pijlen op hun bogen. Men kan tenslotte nooit weten, wat zich tussen het geboomte ophoudt. Onder dekking van zijn boogschutters gaan Eric, Svein en de Gotenkrijger met een kleine troep aan land. Het is doodstil onder de bomen. En nu ontdekken de Noren ook, dat de bosstrook niet breed is. „Haal de Saksische hoofdman er bij", mompelt Eric tegen een van zijn krijgers, „we zullen hem eens uithoren". „Kijk daar Noorman", wijst Svein. Tussen de bomen zien zij talloze rookpluimen omhoog kringelen. .... Het Saksenkamp ongetwijfeld! Een ondervraging van de Saksische hoofdman levert niet veel op; de man blijkt het bestaan van droge grond in het moeras niet geweten te hebben. Het blijkt nu ook, dat de Saksers weinig het moeras ingaan en dan nooit tot buiten gezicht van hun nederzetting. Peinzend staart Eric even voor zich uit. „Mooi", zegt hij dan. „Het feit dat de Saksers zich niet ver buiten hun kampen wagen is gunstig voor ons. Wat ik er van begrepen heb, bevinden er zich meer dorpen van deze piraten langs de kust. . We zullen hier voorlopig een kamp opslaan. Het Saksendorp is hoogstens twee dagreizen ver. Morgen vroeg trekken wij er met een paar man op uit, om de situatie eens te verkennen".

Met twaalf uitgelezen krijgers, Svein en Bolan de Gotenkrijger trekt Eric de Noorman er de volgende morgen in alle vroegte op uit. Ze schieten goed op en tegen de middag van de volgende dag zijn ze in de nabijheid van het Saksenkamp. „Helmen af!" beveelt Eric. Het glinsteren van zonlicht op het brons kan hen licht verraden. Het dorp zelf kunnen zij niet zien, maar enkele dunne rookwolkjes van kampvuren verraden de plaats waar het zich bevinden moet. Voorbij het dorp zien zij hier en daar de toppen van duinen boven het riet uitsteken. Een eindweegs beneden het Saksenkamp bergen zij de vlotten tussen het riet, zetten er een wacht bij en sluipen voorzichtig in een boog naderbij. „Het is vreemd stil daar, Noorman" mompelt Svein, „het bevalt me niks..."
Eric knikt, „het is misschien beter, dat de mannen hier blijven wachten en wij tweeën eerst vooruit gaan", beslist hij... Geruisloos glippen zij door het struikgewas dichterbij, tot zij een aantal houten behuizingen in het oog krijgen. Hier en daar steken de resten van een vermolmde palissade uit de grond, maar blijkbaar vrezen de Saksers geen aanval uit de richting van het moeras, want aan deze kant ligt het dorp open voor hen. „D'r is niemand", gromt Svein verbaasd en argwanend, „Het deugt niet...... Ik zie daar zogezegd onze mannen vrij rondlopen.. ... als ik me niet vergis, is dat Kolmar .. ... Kijk!" Zwijgend slaat Eric de paar krijgers die daar tussen de huizen lopen gade. Inderdaad telt hij ook verscheidene van zijn eigen gevangen gemaakte krijgers onder hen...... De Saksers schijnen het als uitgesloten te beschouwen, dat hun gevangenen in het moeras kunnen vluchten en de gevangenen klaarblijkelijk ook...... Een plotselinge glimlach trekt over zijn gezicht, en zijn ogen flikkeren onheilspellend als hij zacht zegt „Dit kamp ligt voor het grijpen Sveintje...... we zullen deze heren eens een mooie kool stoven!!"

„Wacht hier!" fluistert Eric Svein toe. Hij heeft een van zijn gevangen krijgers in het oog gekregen, die met twee emmers het dorp verlaat. Snel sluipt hij naderbij langs de beek, waar de krijger water put en de man staat juist op het punt, weer naar het dorp terug te keren als Eric zachtjes roept. Diens ogen rollen haast uit hun kassen, als hij ziet wie daar ineens voor hem opduikt. Hij zet zijn emmers met een plof neer en springt op de Noorman toe. „Koning Eric..." stoot hij ademloos uit. „Wel, dan kunnen de Saksers wel hun biezen pakken!" „Die bende is zeker uitgevaren?" vraagt Eric hem glimlachend. De krijger knikt — nog bijna sprakeloos van opwinding. „Luister, we hebben weinig tijd", gaat Eric snel voort. „Hoeveel Saksers zijn er achtergebleven?" „Veertig man, meest oude krijgers". „En met hoevelen zijn de onzen hier?" „Twaalf, gewonden evenals ik. De anderen zijn als roeislaven met de boten mee. Ze zijn nauwelijks een kwartier geleden vertrokken. Ge hadt niet veel eerder moeten komen......". „Maar ook niet veel later", mompelt de Noorman grijnzend. „Nu kunnen die lui op zee tenminste ook een beetje meegenieten...... „Wat bedoelt ge heer", mompelt de krijger verbaasd. „Dat zult ge wel merken. Keer terug naar het dorp en licht uw makkers in. We zullen zorgen dat......" Hij zwijgt opeens en wijkt achteruit...... Te laat. De Saksische wachter die om de hoek van een der huizen verschenen is, heeft hem gezien. „Wat staan jullie daar te snoezen!" gromt de kerel. „Vooruit, opschieten met die emmers. D'r zijn geen twee man voor nodig om twee emmers water te halen". Dreigend stapt de kerel naderbij. „Ah, hij denkt waarachtig nog, dat ik ook een van de gevangenen ben", flitst het Eric door het hoofd. Het klamme zweet staat in zijn handpalmen, want ieder ogenblik kan de man nu ontdekken, wie hij werkelijk voor heeft......

Aan de manier waarop de Sakser ineens de pas inhoudt ziet Eric, dat hij ontdekt is. Bliksemsnel legt de Noorman een pijl op de pees en springt naar voren. De kreet besterft de krijger op de lippen, als hij de kille dreiging in de ogen van de Noorman ziet. „Geen geluid, makker", fluistert Eric dreigend. „Stap hierheen, leg je wapens af en wandel het moeras in, daar word je keurig opgewacht . ... en denk er om, mijn krijgers doorzeven je met pijlen, als je één kik geeft. Trillend als een espeblad volgt de wachter Eric's bevelen op en sukkelt langs de beek weg. Maar ten tweeden male komt er een kink in de kabel. ... Een der Saksers in het dorp ziet zijn makker gaan en roept hem na. De wachter loert onbeholpen achterom, kijkt aarzelend in het struikgewas, haalt hulpeloos de schouders op en rent in een sukkeldrafje voort. „Dat gaat verkeerd" fluistert de Noorman terwijl hij zijn metgezel boog en pijlen in de handen duwt. „Vooruit, er op los!" Dan springt hij overeind. „Svein! Mannen! Aanvallen!" Zonder verder af te wachten trekt de Noorman zijn zwaard en stormt met de krijger dicht naast hem op de verbouwereerde Saksers in.

Voor de Saksers beseffen wat er gebeurt, zijn er al drie onschadelijk gemaakt door de pijlen, die Finn, Eric's krijger, in snelle opeenvolging in hun midden geschoten heeft. Op de alarmkreten van de overblufte Saksers, komen de overigen uit alle richtingen aanstormen, maar dan is Eric, kort daarop gevolgd door Svein en de keurtroep van vijftien, als een wervelwind in hun midden gesprongen. De gevangenen, die dit onverwachte tafereel met open mond gadegeslagen hebben, komen nu ook in beweging en gewapend met stokken vallen zij de gehate vijand op het lijf. „Hopla, haha!" buldert Svein Langtand, „dit is weer eens ouderwets, Noorman, bij iedere klap gaat er eentje ..." Inderdaad zijn de Saksers — die toch een flinke overmacht hadden — zo overdonderd, dat ze in minder dan geen tijd uit elkaar geslagen zijn. Hier en daar pogen ze tussen de huizen te vluchten, maar de voormalige gevangenen zitten hen dicht op de hielen en het is een rampzalig stelletje mannen, dat nauwelijks een half uur later, als schapen bijeen gedreven op het plein tussen de huizen staat. „Wat doen we met ze?" roept Eric luide, met een knipoogje tegen Svein. „Over de kling er mee!" buldert de lange Sakser, hetgeen de verslagen tegenstanders bijkans door de grond doet zakken van ellende. Op een teken van de Noorman worden ze door hun vroegere gevangengen, die zich nu stevig gewapend hebben, bijeengedreven. „Breng ze buiten het dorp, op flinke afstand", beveelt de Noorman. Dan klimt hij lenig in de houten uitkijktoren. „Zie, daar gaan de heren, op weg naar hun dagelijkse handwerk", zegt hij grimmig tegen Svein. . „We hebben ze in minder dan geen tijd weer hier. .. Ontruim het dorp, Lange, kijk of er nog ergens honden zijn of paarden...... Zend snel een boodschapper naar de troep in het moeras. Ze moeten zich bij ons voegen. Inmiddels steken wij dit lelijke dorp in brand. Dat is de eerste klap die deze heren van mij te pakken krijgen....."

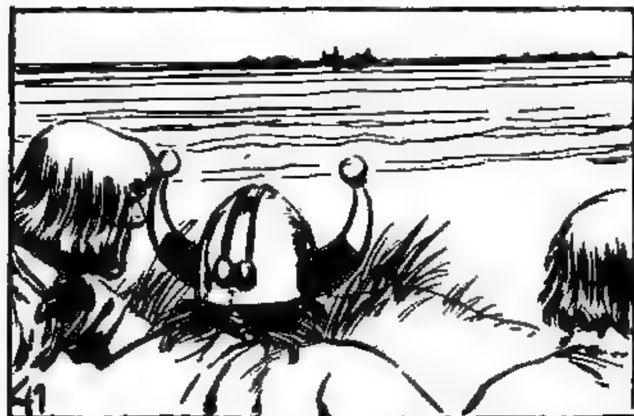

„Nou, dat zal me een aardig vlammetje geven," snuift Svein Langtand. „Als je maar weet, dat je daarmee die hele bende uit zee haalt. En wat ben je dan van plan Noorman? D'r zitten zeker zeshonderd krijgers op die vloot." „Zo is het," valt Eric in, „en die zeshonderd man zullen zo hard nodig zijn om de brand te blussen, dat er niemand overblijft om op ons te letten..... De wind is uit zee: voordat die schepen om de landtong heengevaren zijn, brandt de boel hier zo lustig, dat de hele landingsplaats in rookwolken gehuld is......" „Ah...... en terwijl die snaken hun vuurtjes blussen, gappen wij de schepen," valt Svein met een brede grijns in...... „Kom mee, we zullen er een aardig brandje van maken." In minder dan geen tijd brandt er op het dorpsplein en groot takkenvuur en het kost de mannen weinig moeite om — als de takken eenmaal fel branden — hiermee de houten huizen in vlam te zetten. Terwijl het troepje zich met de gevangenen aan de rand van het moeras verbergt, begeeft de Noorman zich met Svein en Bolan, de gotenkrijger naar een duintop om de saksenvloot in het oog te houden. .... Hoger en hoger loeien de vlammen en een dikke roetige wolk stijgt traag op boven de nederzetting. Opgewonden port Svein de Noorman in de zij. „Ze komen," gromt hij gnuivend. „Dat gaat goed!!!" „Laten wij het hopen," mompelt Eric peinzend. „Ik bedenk net, dat die lui in hun haast om te landen hun schepen weleens op de kust kunnen zetten en dan blijft er van ons mooie plannetje niks over......"

LUKT ERICS PLAN?

In spanning volgen de mannen de bewegingen van de Saksische vloot. Traag beschreven de schepen een grote boog en dan klemt Eric de lippen opeen...... de helft van de vloot koerst terug naar de inham in de kust; de anderen stevenen regelrecht op het strand toe...... „Die aanvoerder is handig," gromt Svein Langtand, „hij neemt geen risico's. We kunnen beter maken dat we wegkomen!" Eric knikt langzaam. Nog even blijft hij de schepen gadeslaan, dan kruipen ze terug en zetten het in de beschutting van de duinen op een lopen. Dikke roetwolken stijgen op uit wat eens de Saksiche nederzetting was. Een deel der huizen is al een prooi der vlammen geworden, en langzaam breidt het vuur zich verder uit.... Ondanks zichzelf moet Eric rillen bij de aanblik van het vernielende vuur. En dan houdt hij geschrokken de pas in. .. Klonk daar niet een menselijke stem?.... Onmogelijk..... niemand kan daar nog zijn, zijn mannen hebben het hele dorp grondig doorzocht. ... en toch..... Jawel...... dat was een menselijke kreet..... de schreeuw van een mens in doodsangst.....

Een mens in die vuurhel! Een rilling van afgrijzen bevangt Eric bij de gedachte en hij aarzelt geen moment. „Svein! Kom terug!" schreeuwt hij de verdwijnende Sakser na. Dan rent hijzelf naar de beek, doordrenkt zijn kleren, zijn haren met water en stormt het brandende dorp binnen. Een vluchtige blik over zijn schouder doet hem vaststellen dat Svein Langtand niet meer bij hem is. Waarschijnlijk heeft de Sakser zijn roepen niet gehoord...... Dan maar alleen proberen... . Hij tracht boven het geluid van de knetterende, bulderende vlammen uit te schreeuwen en luistert scherp. Jawel! daar roept dezelfde stem weer. Het komt uit de richting van de palissade waar het vuur nog niet doorgedrongen is...... Laag bukkend, zijn gezicht zoveel mogelijk beschermend dringt de Noorman door de rook heen. Ook de laatste huizen branden al maar op de open plek tussen de borstwering en de woningen staat hij even veilig, al is de hitte bijna ondraaglijk .. „Waar ben je? Wie is daar," schreeuwt de Noorman ... . „Hier help ons!!!" Van vlakbij komt het en nu hoort hij ook, dat het meer stemmen zijn. Het geluid lijkt van onder de grond, ergens bij de palissade vandaan te komen.... Geen wonder dat zijn mannen dit ontgaan is. Hij fluit verbaasd tussen zijn tanden, als hij ineens het kleine luik tussen de verweerde stammen ontwaart..... In een handbeweging is het luik open. „Kom eruit, gauw!" roept hij en steekt zijn hoofd naar binnen.... Een harige hand grijpt hem onverhoeds bij de keel. Hij wordt ruw achteruit geduwd en een moment ziet hij een paar fonkelende ogen ..... Dan voelt hij een dreunende klap tegen zijn slaap en versuft zakt hij in elkaar...... terwijl de loeiende vlammenzee langzaam nadert.

Kreunend opent Eric de ogen en het eerste wat hij zich bewust is, is de enorme hitte, die zijn haren bijna schroeit. Verschrikt staart hij naar de vlammetjes die langs de palissade naderkruipen. Hij moet maken dat hij wegkomt en gauw ook, voor het vuur hem insluit. Een mooie manier om je dankbaarheid te tonen, denkt hij grimmig, of hebben de onbekende gevangenen niet begrepen, dat hij hen helpen wilde? In ieder geval zijn ze ervan door en het wordt zaak, hun voorbeeld te volgen. De terugweg door het dorp is al door het vuur afgesloten. Hij zal dus door het duin moeten. Lenig wipt hij op de borstwering en duikt hetzelfde moment razendsnel weer ineen. Saksers! In de tijd die hij verspeeld heeft met het bevrijden van de onbekenden zijn de piraten aan de zeekant aan land gekomen. Hij bijt zich op de lippen. Wat nu! Door het water, flitst het door hem heen, tenzij de andere schepen inmiddels de landingsplaats bereikt hebben. In de beschutting van de borstwering, waar de Saksers hem niet zien kunnen, haast hij zich voort. Dikke rookwolken drijven traag over het water. De schepen zijn niet in zicht en hij grijnst tevreden, als zwak de toon van een hoorn opklinkt, ergens achter het rookgordijn. Voordat die hier zijn, ben ik in veiligheid. De Noorman staat op het punt, zich in het water te begeven, als eensklaps een verward gekrakeel tot hem doordringt. Voorzichtig loert hij door de palissade. Twee mannen, zonder twijfel de gevangenen zijn van achter een duin verschenen en stormen, achtervolgd door een bende Saksers, bijna regelrecht op de plaats toe waar hij zich bevindt......

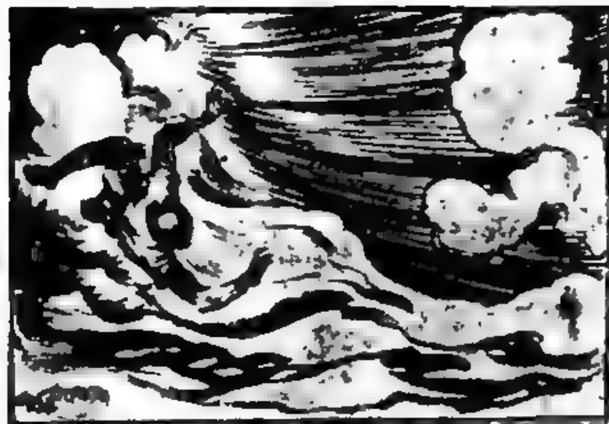
Grommend verwenst de Noorman het tweetal, dat op dit kritieke moment roet in het eten gooit, want het mag wel haast een wonder heten, als de troep Saksers hem nu niet ontdekt. De vluchtenden, die ook kennelijk door het water willen pogen te ontkomen, hebben een flinke voorsprong, maar de pijlen der Saksers zijn sneller en een van de twee mannen zakt getroffen ineen. De ander, een grote gespierde man, rent door en zijn eigen benarde toestand vergetende volgt Eric gespannen de wedloop. Met grote panterachtige sprongen stormt de vluchteling op het water toe en in een fontein van opspattend schuim duikt hij weg. Met forse slagen poogt hij zich in veiligheid te brengen in de donkere rook, die als een beschermend gordijn over de inham hangt...... Tierend en scheldend komen de Saksers naderbij. „Doodt hem niet!" hoort Eric een van hen roepen. Een wolk van pijlen schiet over het water. De vluchtende krimpt ineen, doet nog enkele krampachtige slagen en verdwijnt dan onder water .. De Noorman klemt de lippen opeen. . . Nog hebben de Saksers hem niet ontdekt maar...... daar voor zijn ogen dreigt een mens te verdrinken...... Hij meet de afstand tot de waterkant en berekent zijn kansen. De kleine voorsprong die hij op de toesnellende Saksers heeft kan juist voldoende zijn...... Zonder zich een moment te bedenken, springt de Noorman te voorschijn en terwijl de verbaasde Saksers luid schreeuwend hun bogen spannen onderneemt de Noorman laag bukkend zijn dodenren naar het water.

In enkele lange lenige passen bereikt Eric de waterkant en terwijl de pijlen beangstigend dicht om hem heen pletsen, gaat hij te water. Een pijl schampt zijn schouder maar hij let er niet op. Zodra het water diep genoeg is duikt hij onder en zwemt met krachtige slagen in de richting, waar de vluchteling verdwenen is. Door de laag over het water hangende rook kan hij weinig zien, bovendien wordt hij danig gehinderd door de opwarrelende modder. Verscheidene malen scheert hij laag over de bodem, nu hier, dan daar — maar de vluchteling vindt hij niet. Naar adem snakkend keert de Noorman naar het wateroppervlak terug, en een kreet vertelt hem dat de Saksers hem gezien hebben...... Ogenblikkelijk duikt hij weer. Maar hij weet nu, dat hij op de goede plek gezocht heeft... Nogmaals speurt hij de bodem af. De vluchteling moet hier in de naaste omgeving liggen, tenzij ... hij hen allen bij de neus gehad heeft; helemaal niet gewond was en onder water zwemmend heeft weten te ontkomen .... „Nou", denkt Eric grimmig, „ik hoop dat hij het redden kan. ..." Zolang hij kan zwemt hij onder het oppervlak voort en bepaalt op het gevoel de richting. Dan komt hij proestend boven en op hetzelfde ogenblik krijgt hij de schrik van zijn leven ... Vlak voor hem doemt de boeg van een schip op; rechts naast hem glijdt een scheepsromp voorbij en even later kletst een regen van pijlen om hem heen in het water......

Vlug als een aal duikt Eric weg. Hij bevindt zich in een levensgevaarlijke toestand. Niet alleen loopt hij gevaar door de roeiriemen geraakt te worden, maar hij moet bovendien oppassen niet door een van de schepen overvaren te worden. Notabene een van zijn eigen geroofde schepen. Tweemaal zwemt hij in het troebele donkere water bijna tegen een scheepsromp aan. Hij poogt nog onder een schip door te komen, maar de kiel schuurt haast over de bodem en wanhopig moet Eric zijn pogingen opgeven. Tastend als een blinde, met longen die dreigen te barsten wurmt de Noorman zich door het modderige water tot hij het niet langer uithouden kan. ... Hijgend komt hij boven en neemt snel de toestand op. Aan de kreten die aan boord met de Saksers op de landingsplaats gewisseld worden, hoort hij dat men naar hem zoekt. Maar de rookwolken onttrekken hem grotendeels aan het oog en gelukkig heeft men hem niet opgemerkt. Rechts van hem bevinden zich de boten, waarvan vele van zijn eigen schepen. De Saksers schijnen een end rechts van de landingsplaats aan land te gaan. De kans ongezien tussen de schepen door te komen is uiterst gering. Bovendien in het moeras is zwemmen zo goed als onmogelijk, lopen eveneens. De enige plek waar hij zich voorlopig in veiligheid kan stellen is de kust achter hem. Maar daar zitten de Saksers. Och, een beetje geluk moet een mens hebben soms, denkt de Noorman met een luchthartigheid die weinig in overeenstemming is met zijn toestand ... en scherp de krakelende troep piraten in het oog houdende zwemt hij kalm terug naar de dui-

Onder bescherming van de rook glijdt Eric soepel door het water. Als hij ongemerkt aan land kan komen kan hij pogen door de duinen zijn mannen in het moeras te bereiken. „Als jullie idioten hem geraakt hebben, ligt hij nu op de bodem van de baai!" hoort hij eensklaps een scherpe stem boven de anderen uitschreeuwen, „en als we niet met Tanach op de proppen kunnen komen, kunnen we wel inpakken." Eric spitst de oren. Wie weet hoe nuttig het is, die Saksers eens af te luisteren. Een grote doornstruik nabij de waterkant biedt misschien juist genoeg dekking. Weliswaar bevindt hij zich dan gevaarlijk dicht bij de Saksers, maar hij waagt het er op. Voorzichtig schuifelt hij naderbij, zijn ogen strak op de grote gestalte met de gehoornde helm gericht, kennelijk de aanvoerder. „Of hij is het moeras ingevlucht," vult een ander aan, „de bende die hier de boel aangestoken heeft zit daar natuurlijk ook...... De kerel die achter Tanach aansprong was een van hen....." „Tanach," peinst de Noorman. „Zo zal de gevangene heten......" en dan bedenkt hij, hoe vreemd het is, dat de Saksers zijn Noren vrij rond lieten lopen, terwijl ze deze Tanach stevig opsloten. Kennelijk was deze gevangene hun teveel waard om risico's te nemen. Er komt beweging in de Saksers, als een aantal krijgers uit de rook opdoemt. „Ze komen eraan! Over een paar uur zijn ze hier!" schreeuwt een der nieuw aangekomenen. „En juist nou is Tanach op de loop!" buldert de aanvoerder razend. „Vooruit kerels, sta daar niet als schapen te druilen. Laat hier de boel maar branden. Zoek Tanach..... WE MOETEN TANACH VINDEN!!! Of die hele Pictenvloot valt ons op de huid!!!"

In zijn schuilplaats fluit Eric tussen zijn tanden. „Dus Tanach is een Pict ... En een Pictenvloot is in aantocht om hem zonder twijfel tegen een fikse beloning op te halen ... En nu kunnen de Saksers niet met Tanach voor de dag komen. En als ze niet met Tanach voor de dag kunnen komen vallen de Picten op ze aan ...
Dan is het zaak dat ze Tanach niet in handen krijgen ..." mompelt Eric grimmig. „Tanach zit ergens in dat vermaledijde moeras waar die brandstichters ook zitten ..." gromt de Saksen goldman „Mogelijk valt hij in hun handen en dan zouden we lelijk het nakijken hebben, tenzij we met ze onderhandelen, maar dat moet dan gauw gebeuren ..." „Dat moet helemaal niet gebeuren," denkt Eric. Inderdaad is de kans groot dat de vluchteling Svein en de anderen in de armen gelopen is. Zijn mannen weten niet, wat er van hem geworden is en zo de Saksers dat zouden merken, zouden ze daar lelijk misbruik van kunnen maken. En terwijl de Noorman dit bedenkt hapt hij ineens verschrikt naar adem als hij de gestalte ziet die dan door drie krijgers naderbij gesleurd wordt..... het is Bolan, zijn Gotenkrijger.

Worstelend als een bezetene verzet Bolan zich tegen de harde knuisten der drie Saksers maar het mag hem niet baten en als een vod slepen ze hem voor hun aanvoerder. Eric, die vanuit zijn schuilplaats woord voor woord verstaan kan, hoopt vurig dat Bolan bijtijds ontdekken zal, dat de Saksers hem, Eric, niet in handen hebben. Maar reeds de eerste woorden van Bolan slaan Eric's hoop de bodem in. „Waar is de Noorman!" grauwt de Gotenkruger met bliksemende ogen, „wat heb je met de Noorman gedaan? Boef!!" De Sakser zwijgt even en zijn varkensoogjes loeren de kring langs. Dan barst hij in een bulderend gelach uit. „De Noorman eh, Eric de Noorman?!! Hij is veilig in onze handen en als jullie doen wat ik eis, zal hem niets overkomen. Dan vergeven wij hem, dat hij ons boeltje in brand heeft gestoken haha... " „Ik wil hem zien!" snauwt Bolan, wie de aarzeling van de Sakser niet ontgaan is. „Je kan wel zoveel beweren. Schurk.. " „Ik heb maling aan wat je wilt," gromt de aanvoerder op zijn gemak, „en wat ik beweer, heb je maar te geloven, of we maken je hier en nu een kopje kleiner. Maar als je doet wat ik zeg zullen wij grootmoedig zijn, zo zijn wij, Saksers. Je kunt de Noorman terugkrijgen, als je ons de gevangene uitlevert: die grote zwarte kerel voor 't geval dat je niet weet wie ik bedoel." „Grote zwarte kerel," mompelt Bolan niet begrijpend, „wij hebben geen gevangene die er zo uitziet .. " „Dan zoek je hem maar, jij en die troep brandstichters van je," buldert de Sakser. „Hij zit ergens in het moeras waar jullie ook zitten.. ... Ik geef je twee uur de tijd om met die kerel op de proppen te komen .. en anders gaat jullie Noorman er aan. .... Vort!" Met een schop onzer zijn zitvlak, haast Bolan zich weg en Eric kreunt moedeloos...... Zijn mannen moesten eens weten wat er op het spel stond. Ze moesten..... Hij spitst de oren, ergens achter hem beweegt zich wat door het water. ... Hij loert voorzichtig achterom en het zweet breekt hem uit want daar op misschien dertig meter van hem vandaan kruipt de man, die iedereen zoekt, druipend uit het water.

Knarsetandend van machteloze woede en wanhoop loert Eric van de plek waar de vluchteling verdwenen is, naar de Saksers...... De enige troost die hij heeft, is dat zijn mannen er dus niet zo eenvoudig in zullen slagen hem voor de Saksers te vangen...... Maar wat schrale troost is dat. Want of hij wordt door de Saksers gegrepen, of hij slaagt erin zich bij zijn mannen te voegen, die over hoogstens twee uur hier landen. En dan gaat zijn plannetje niet op. „Er moet wat gebeuren," gromt Eric tussen zijn tanden „en vlug ook..." Zwetend wurmt hij zich millimeter voor millimeter achteruit. Als de Saksers hem bemerken is alles verloren.... en als hij niet gauw opschiet tussen die vermaledijde takken door te komende, ook. De Saksers schijnen grotendeels op de kust aan te trekken, klaarblijkelijk om de Pictenvloot op te vangen, voor het geval zij Tanach nog niet in handen mochten hebben. Bevelen vliegen over en weer en zijn kans waarnemend duikt Eric lenig weg achter de bosjes en kruipt als een aal buiten gezicht..... Van de vluchteling is, zoals hij verwachtte, geen spoor meer te bekennen.

Geen spoor.... ja, een nauwelijks zichtbare knieindruk, die recht de duinen inloopt. Zo snel als hij met het oog op de Saksers durft gaat hij er achter aan. Een geluk is, dat de Saksers er geen ogenblik bij schijnen te denken, dat de vluchteling zich wel eens in de duinen zou kunnen schuilhouden.... Hij steekt zijn hoofd voorzichtig boven een laag duintje uit en loert rond. Voor hem strekt zich de zee uit. De Pictenvloot, zeker honderd vaartuigjes bij elkaar, bevindt zich op hoogstens een uur gaans uit de kust. En dan fluit hij tussen de tanden van verbazing want aan de horizon is een tweede vloot verschenen, minstens even sterk, die in een grote halve cirkel varende de Pictenvloot schijnt te volgen..... Zijn ogen glijden over het duinlandschap. Geen spoor van de verdwenen Pict..... Of.... wat beweegt daar links van hem... Verschrikt duikt hij ineen. „Saksers!!" Hij had het kunnen weten. De Saksenhoofdman heeft dus begrepen dat Eric de Noorman toch ergens wezen moest...... Dus nu zoeken ze hem en de kans is groot, dat ze daarbij de Pict vinden......

Voorzichtig gluurt Eric over de duintop heen om de bewegingen van de Saksers in het oog te houden. Hij telt er vijf, maar ongetwijfeld zijn er meer groepjes in de buurt, dus uitkijken is de boodschap. En dan ziet hij ineens de Pict te voorschijn komen. De Noorman houdt de adem is. De afstand is te ver om de vluchteling te beroepen en met een verwensing laat Eric zich terugglijden. Hij moet iets doen om te voorkomen, dat de man de nietsvermoedende Saksers in de armen loopt.... Gebukt rent hij om de voet van het duin heen en nog maar nauwelijks is hij tussen de struiken verdwenen, of hij hoort stemmen achter zich..... Ook daar Saksers..... als hij drie minuten later was geweest, hadden ze hem moeten zien.... Het zijn er vijf. Ze staan een ogenblik op een duintop te overleggen, en gaan dan in verschillende richtingen uiteen. De vlammen slaan Eric uit. Hij zit lelijk in het nauw en de Pict niet minder...... De scherpe takken scheuren zijn kleren als hij zich hijgend door de bosjes werkt, maar hij let er niet op...... De Pict! Hij moet de Pict redden, voordat. ... Een scherpe kreet klinkt op en met een verwensing springt de Noorman half overeind...... Daar gaat de vluchteling. ... Drie Saksers zitten hem dicht op de hielen, de twee anderen verschijnen even later om een duin en snijden hem de pas af. En terwijl Eric in machteloze woede de vuisten balt ziet hij de vluchtende weinige ogenblikken later overmand door zijn vijanden in elkaar zakken...... Het is gebeurd...... Het spel is verloren......

Een wilde woede laait in Eric op als hij slap terugzakt tussen het struikgewas...... Maar het volgend ogenblik springt hij met een snauw weer op en stormt in de beschutting van de duinen achter de Saksers aan die hun bewusteloze buit langs de grond voortslepen in de richting van het brandende kamp. Het is, alsof de Noorman in een soort droom handelt, zonder te denken, zonder gevaar te zien. .... slechts bezield van de wil, de toestand koste wat het koste nog te redden...... Alleen met behulp van de Picten kunnen we de Saksers verslaan....... en de Picten zullen alleen onze zijde kiezen, als de Saksers niet Tanach kunnen uitleveren...... TANACH MAG NIET IN HANDEN VAN DE SAKSERS BLIJVEN!'! Dat is de enige gedachte die Eric bezielt, als hij, op het roekeloze af, voortstormt...... Of de vijand hem zien kan of niet, hij staat er niet bij stil...... Hijgend werkt hij zich tegen een lage duin op en slaat met felle, glinsterende ogen de Saksers gade die hun buit lomp aan een arm voortslepen. Twintig meter ... tien ..... nu bevinden ze zich bijna onder het duin, waar Eric met gespannen spieren wacht...... en het volgend ogenblik springt de Noorman als een blazende kat in hun midden......

Nauwelijks raken Eric's voeten de grond, of hij draait razendsnel om zijn eigen as en terwijl twee Saksers door zijn rondmaaiende vuist in enkele seconden buiten gevecht gesteld worden, doet een harde trap de derde achteruit tuimelen. Gestaald door ontelbare gevechten, met de ervaring en het instinct van de geboren zwaardvechter die hij is, handelt de Noorman met een snelheid en een soepelheid die het oog en zeker het oog van de totaal verbijsterde Saksers nauwelijks volgen kan. Als een panter springt Eric naar voren, zijn vuist treft de derde krijger, vóór deze zich herstellen kan, tussen de ogen en bijna gelijktijdig rukt Eric de kerel het zwaard uit de schede ... Als de Noorman hiermee gewapend op de twee overgebleven Saksers toespringt, zijn amper drie minuten verlopen. ... en in het korte gevecht, dat zich nu ontspint is er geen sprake van één krijger, die het tegen een goed gewapende overmacht van vijf op durfde te nemen, nee, zijn het twee bange Saksers, die zich in doodsnood verweren tegen de overmacht van die ene verschrikkelijke vechter met zijn flitsende zwaard en zijn fel grijze ogen, die alles zien en alles vóórzien. Binnen vijf minuten is het gebeurd. Dan liggen er twee Saksers gewond en drie bewusteloos aan Eric's voeten, maar zelfs die vijf minuten zijn Eric al te lang. Hij wist zich het zweet van het voorhoofd, grist snel een tweede zwaard mee, neemt de bewusteloze Pict over de schouder en maakt zich uit de voeten. .. Maar op het zelfde moment, dat hij achter een bosje weg wil duiken ploft er een pijl naast hem in het zand, een tweede . .. en de Noorman beseft grimmig, dat het spel nu pas goed beginnen gaat.

Hoewel het lichaam van de bewusteloze een flinke last is, rent Eric zonder op of om te zien voort door het struikgewas. Woedende kreten vertellen hem ongeveer, waar de Saksers zich bevinden. Hij waagt een snelle blik achterom en grijnst zorgeloos, want hij heeft nog een ruime voorsprong op de vijf Saksers — zonder twijfel de mannen van de patrouille — die brullend achter hem aankomen. Snel glijden zijn ogen over het terrein, terwijl hij met lenige sprongen voortsnelt. Dan, als een duinrug hem aan het oog van zijn achtervolgers onttrekt, buigt hij scherp naar rechts af waar in een lage duinpan hoogopstaand struikgewas een uitstekende schuilplaats biedt. Maar zonder de pas in te houden, gaat hij aan het struikgewas voorbij, glipt langs een kale heuvel en duikt hijgend ineen in een ondiepe terreinplooi, overgroeid met lage bosjes. „Omsingelen" hoort hij een der Saksers schreeuwen „Hier moet hij zitten, mannen!!" De Noorman grijnst tevreden: zijn list lukt aardig. Als hij het nu uit kan houden tot de Picten geland zijn..... Scherp luisterend gluurt hij onder de takken door. Het is stil in de richting van de Saksers en eensklaps verschijnt een der kerels op een duintje..... Klaarblijkelijk zijn ze er niet geheel van overtuigd, of hij zich inderdaad wel in de duinpan verborgen heeft. En terwijl hij met ingehouden adem de Sakser gadeslaat, hoort hij een zacht geruicht achter zich ... Dan sluit een ijzeren hand zich ineens hard om zijn hals ..

Met een snelle ruk poogt Eric zich uit de greep van de Pict te bevrijden maar diens gespierde handen knijpen hem bijkans de keel dicht en razend van woede wentelt Eric zich om. Wat bezielt de dwaas? Begrijpt hij dan nog niet dat hij hem helpen wil? De vechtpartij zal hen zonder twijfel aan de Saksers verraden, maar hij voelt er bitter weinig voor zich door deze ijzersterke kerel even gauw te laten vermoorden. Hijgend en steunend proberen de twee mannen elkaar in hun greep te krijgen. „Houdt op idioot," stoot Eric uit. „ik ben een vriend...... ik ben geen Sakser......" Inmiddels ziet hij met wanhoop de Sakser op het duin opmerkzaam hun richting uitkijken . ... De trage stofwolk. die boven de struiken begint te verschijnen spreekt een duidelijke taal...... De Pict die onder ligt. heeft Eric bij diens kleed gegrepen en poogt met de andere hand Eric's keel te grijpen. Met kracht duwt Eric hem van zich af, zodat zijn kleed scheurt en hij staat op het punt de ander een vuistslag toe te dienen, als hij opeens verbazing in de ogen van de Pict ziet...... Door Eric's opengescheurde hemd is het bronzen paardje zichtbaar geworden en bij de aanblik hiervan vergeet de Pict op slag zijn vijandschap. „Vriend," mompelt hij. „vriend......" „Jaja, 't duurt lang voor je daar achter komt," snauwt Eric, terwijl hij gehaast zijn zwaard grijpt en de Pict zwijgend wijst op de drie Saksers die in looppas naderbij komen. „Kom mee!!!" Er gaat een gebrul op onder de Saksers, als het tweetal ineens onder de struiken vandaan stormt...... Tussen twee duinenrijen heen kan de Noorman de zee al zien...... niet ver weg, de zeilen van de vloot onbekende schepen geheimzinnig en dreigend en op de kust de Pictenvloot, die geland is...... Maar dan duiken vóór hen ook de Saksers op.. ... links, rechts...... ze zijn ingesloten...... en de vrijheid die hun toelachte is verder dan ooit.

Tanach de Pict gromt woest en omklemt zijn zwaard...... voor het laatste gevecht. Maar Eric heeft in een oogopslag gezien, dat een gevecht zinloos is tegen deze overmacht. Bovendien nadert uit de richting van het rokende Saksendorp een hele horde. Hij springt bliksemsnel op de Pict toe, trapt hem ondersteboven en zet zijn voet op diens nek...... „Geen beweging of deze gevangene sterft!!!" brult hij de Saksers toe. Dit maakt indruk: klaarblijkelijk hebben de kerels strenge instructies, de Pict levend te vangen. ... „Wees gerust, een list slechts," sist hij Tanach toe en deze blijft roerloos liggen...... „Achteruit allemaal en gauw!" snauwt Eric de Saksers toe. „Ik heb geen geduld en geen keus......" Tierend en vloekend schuifelen de Saksers achteruit en inmiddels gluurt Eric uit zijn ooghoeken naar de kust. ... „Een Pictenleger is geland," fluistert hij Tanach toe. „Kon ik deze mannen slechts waarschuwen dan waren we gered...... Lang houden wij het zo niet, dat is duidelijk...... Leg allemaal je wapens af en verdwijn achter de duinen...... Roep je aanvoerder en zeg, dat ik onderhandelen wil over de gevangene..... ," buldert Eric de Saksers toe. Terwijl hij tot zijn opluchting ziet, dat dezen aanstalten maken hieraan te voldoen, houdt hij scherp de bewegingen van Picten en Saksers in het oog. De aanvoerders van beide partijen schijnen te onderhandelen en waarover wordt al gauw duidelijk. Met een verwensing van machteloze woede fluistert Eric de Pict toe. „Het Pictenleger splitst zich..... In vier groepen....., zij gaan uit elkaar......, één deel langs de kust zuidwaarts, één troep noordwaarts, een andere afdeling volgt de Saksers naar de duinen...... en de rest blijft bij de boten. .... Voelt ge de bedoeling, Tanach? De Saksers zullen deze groepen één voor één uitmoorden, zodra ze ver genoeg uit elkaar verwijderd zijn...... en dan is het ook met ons gedaan......!!"

„Laat me opstaan," gromt Tanach. „waar zijn die Saksers?" „Achter de duinen, ze loeren naar ons," antwoordt de Noorman terwijl hij de ander helpt overeind te komen. „Kent ge de vloot, daar ver aan de horizon?" Eerst nu ontwaart Tanach de talloze zeilen en Eric ziet dat hij schrikt. Zonder evenwel op Erics vraag in te gaan blikt hij snel om zich heen. Hij ziet de horde naderende Saksers, ziet de koppen der krijgers, die zich weliswaar op Erics bevel achter de duinen hebben teruggetrokken maar slechts hun kans afwachten om toe te slaan, ziet bovendien het verdeelde Pictenleger niets vermoedend de ondergang tegemoet wandelen en aarzelt niet langer. Voordat Eric hem tegen kan houden stormt hij naar een hoge duintop in de richting van de zee. Ogenblikkelijk springen de Saksers te voorschijn. „Houdt hem, houdt hem," hoort Eric een van hen schreeuwen, „koste wat het kost......" Vrees hun kostbare gevangene te treffen belet hun pijl en boog te gebruiken, maar ook zonder dat zullen zij hun doel wel bereiken, ziet Eric grimmig, want een troepje Saksers bevindt zich tussen hen en de zee, waardoor hun laatste vluchtweg afgesneden is . .. Hijgend springt Tanach op de duintop, de Noorman dicht achter hem aan en dan stoot Tanach een schrille, doordringende kreet uit: het krijgsgehuil van het Pictenvolk.. .. „Mannen van Tanach, . Broeders...... dappere krijgers," buldert de Pict zijn zwaard omklemmend.. . „Ten aanval. .. Hier staat Tanach die sterven gaat...... WREEK UW KONING......"

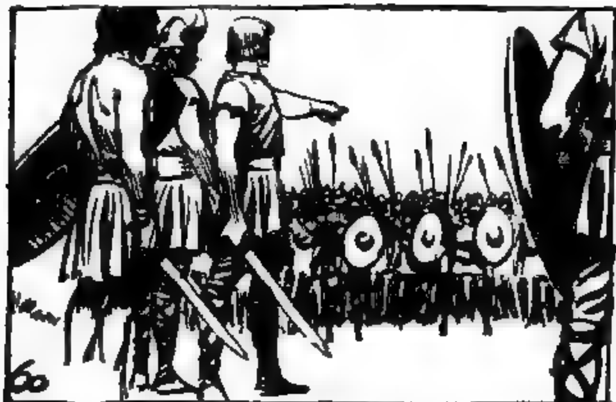
Tanach, koning der Picten...... Eric fluit tussen de tanden maar tijd om deze verrassing te verwerken krijgt hij niet, want brullend vallen de Saksers van alle zijden aan...... „Rug aan rug Tanach!" roept Eric zijn lotgenoot toe en met een grimmige grijns laat hij er op volgen: „We zullen die Saksische kinkels op een vorstelijk gevecht onthalen." Dan flitst zijn zwaard vooruit en de brutaalste Sakser tuimelt het duin af. Als tijgers vechten de twee koningen zij aan zij tegen de overmacht. Wanneer zij niet in zo'n uitstekende positie verkeerd hadden, boven op het duin, zouden zij allang het onderspit gedolven hebben. Nu weten zij zich nog enige tijd staande te houden maar beiden beseffen grimmig, dat zo de Picten niet tijdig tussenbeide komen, het einde nabij is. Dan klinkt er ineens een aanzwellend gehuil uit honderden kelen; de Saksers wijken achteruit en het volgende ogenblik worden Eric en Tanach omstuwd door tientallen pezige, donkere Pictenkrijgers, terwijl de rest zich als een vernietigende vloedgolf op de onthutste Saksers stort...... „Blaast de aanval," schreeuwt Tanach zijn aanvoerders toe, „waarschuwt de andere afdelingen......" „Valt gezamenlijk aan op de Saksische honden!!!" vult Eric aan. De Pictenkoning kijkt even fronsend naar de vloot op zee en geeft Eric dan een teken en de vraag in Eric's ogen ziende, zegt hij: „Kom mee vriend, spoedig zult ge weten, wat de achtergrond van dit alles is." In looppas begeven zij zich naar de landingsplaats op de kust, als Eric eensklaps geschrokken de pas inhoudt . . . . „Mijn mannen," stoot hij uit, „Svein, Bolan, de anderen...... De Picten weten geen onderscheid...... We moeten er achteraan, anders krijgen mijn krijgers de klappen, die voor de Saksers bedoeld zijn......!"

Tanach aarzelt even. Dan wenkt hij een gedeelte der krijgers die nog bij de boten achtergebleven zijn." Waar bevinden zich uw mannen?" vraagt hij kort. „In het moeras, zullen we hopen," antwoordt de Noorman grimmig. Zwijgend stormt hij voort met de kleine bende krijgsvolk. De Saksers zijn al in hevig gevecht gewikkeld met de noordelijke groep Picten en de groep, die met hem het duin ingetrokken is, terwijl de zuidelijke groep joelend en gillend naderstormt. En dan slaakt Eric een opgewonden kreet...... De bekende reuzengestalte met de gehoornde helm duikt opeens tussen het riet op. Zonlicht schittert in de wapens van de krijgers om hem heen...... Bolan, Eric's trouwe Noren...... Er gaat een gejuich op als Eric hen snel van de toestand op de hoogte brengt. Fel, onweerstaanbaar stort Eric's kleine schare zich in het heetst van het gevecht en voor de moed van deze onverschrokken krijgers willen de Picten niet onder doen. Van vier zijden worden de Saksers nu belaagd door een krijgsmacht, die hun in aantal evenaart, maar hen in verbeten dapperheid verre de baas is. En menig zeeschuimer krijgt op deze stoffige, smokende duinrand het loon voor zijn wandaden...... Langzaam neemt de strijd in felheid af. Nog hebben de Saksers zich niet overgegeven, maar het is duidelijk dat zij het gevecht moe zijn...... Aan alle zijden omsingeld door een onwrikbare gordel van scherp staal biedt verder vechten inderdaad weinig vooruitzichten meer...... Er lijkt een adempauze te komen en hiervan maakt de Noorman haastig gebruik om enkele krijgers opdracht te geven de roeislaven op de schepen te bevrijden.. ... Dan dringt zich ineens een Pict door de rijen heen. „Er nadert een grote bende krijgsvolk uit het zuiden, heer," zegt hij tot Tanach. De twee Koningen kijken elkaar even aan...... „Ze moeten tegengehouden worden!" grauwt Tanach. „Als deze Saksers ontdekken dat er hulp voor hen onderweg is, hervatten zij de strijd en dan zijn wij het die het onderspit delven......"

Eric denkt razendsnel na. Dan springt hij tot voor de gelederen en schreeuwt de opeengedrongen Saksers toe: „Legt allen je wapens neer en we sparen jullie levens. Dit is het woord van Eric, Koning der Noren! Doch beslist snel, ik kan deze Picten niet lang in toom houden......" Tanach gromt goedkeurend en terwijl de Saksers zich om hun hoofdman scharen en druk beraadslagen wendt Eric zich snel tot de Pict, die de komst van de versterking meldde. „Waar bevinden zich de Saksers?" „Zij naderen door het duin en kunnen over enkele uren hier zijn," is het antwoord. De Noorman knikt kort en wenkt Svein. „Ongetwijfeld komen de Saksers met alle krijgers die zij op de been kunnen brengen....., de dorpen zullen dus betrekkelijk onbeschermd zijn. Neem tweehonderd van de beste krijgers, trek langs de kust en probeer de Saksenschepen in de wacht te slepen.' Svein Langtand grijnst breed, drukt zich de helm stevig op het hoofd en maakt zich uit de voeten. Eric treedt weer op de omsingelde vijand toe en hij knikt tevreden als hij ziet dat dezen inderdaad bezig zijn hun wapens op een hoop te gooien. „Nu snel," bijt hij Tanach toe, „geef me een paar honderd krijgers, allen boogschutters, maar laat de Saksers hier niets merken....." Weinige ogenblikken later trekt Eric aan het hoofd van een zwijgende troep Pictenkrijgers in een snel tempo zuidwaarts, het tweede Saksenleger tegemoet......

Op een handgebaar van Eric komt de zwijgende colonne donkere Pictenkrijgers tot stilstand, als enkele der verspieders die vooruit gezonden waren, gehaast terugkeren. „De Saksers bevinden zich op nauwelijks een half uur gaans afstand," melden zij. „Zeker vijfhonderd zwaar bewapende krijgers." De Noorman krabt zich bedenkelijk de kin en zijn ogen nemen de omgeving in zich op De lage drassige duinpan waar zij zich nu bevinden zou een ideale plek zijn, om de vijand een hinderlaag te leggen. Maar geen macht ter wereld kan de Saksers dwingen hun weg door juist deze duinvallei te nemen Tenzij...... Een twinkeling verschijnt in Eric's ogen en op het zelfde moment dat het plan in hem opkomt, is zijn besluit genomen. „Stel je boogschutters verdekt op achter de duintoppen ter weerszijden van deze vallei." beveelt hij de Pictenhoofdman. „Bogen schietklaar, maar vertoon je niet. Zonodig wil ik bloedvergieten vermijden. Hef ik echter beide armen op, laat dan iedere pijl een doel treffen......" „Maar als de Saksers niet door deze duin....." gromt de Pict fronsend. „De Saksers komen door deze duinpan." zegt Eric met een grimmig lachje, „of mijn naam is geen Eric meer." Met een korte groet haast Eric zich weg, terwijl de Pictenkrijgers in alle stilte hun posities op de omringende duintoppen innemen...... Snel en geluidloos spoedt Eric zich voort, tot een vaag gedruis als van kletterende zwaarden en gedempte voetstappen hem vertelt dat de vijand nabij is..... Snel trekt hij zijn kleren nog een beetje meer in flarden, wrijft zijn gezicht en zijn haren flink in met een kluit modder uit een poeltje en strompelt vervolgens luid weeklagend op de Saksers toe......

De Saksische krijgsbende houdt argwanend stil, als Eric — een toonbeeld van wanhoop en ellende — met een krom sukkeldrafje nadert. „Hulp, Saksers, hulp!!!" grient hij. „Moord, brand, roof..... ." Een grote kerel, kennelijk de hoofdman, grijpt hem ruw bij de schouder en schudt hem dooréén. „Wat ben jij er voor eentje?" snauwt hij. „Een Sakser ben je niet......" „Sakser ben ik niet," stottert Eric, trillend als een espeblad en alsmaar huiverig omkijkende. „Noor ben ik...... maar ik woonde daar zo lang, dat ik zowat Sakser geworden ben...... Schurken zijn het, donkerharige schurken......hhuhuhu...... Ze sleepten mijn vrienden in het moeras en roofden alle huizen leeg...... Ooh, wat een kostbare schatten zijn daar in de gauwigheid in het moeras verdwenen." „Schatten," buldert de hoofdman, „alles geroofd? Wie... " „Alles?" hehehe mekkert Eric met een slim knipoogje. „Niks daarvan, niet alles...... Terwijl iedereen aan het vechten was tegen de vijand heb ik 'n boel in veiligheid weten te brengen...... Maar als we niet gauw zijn, vinden de rovers dat ook......" „Gauw dan," brult de Sakser, die bij de gedachte aan kostbare buit bijna steigert van dadendrang. „Waar heb je het verstopt slaaf......" Zwijgend gebaart Eric de kerels, hem te volgen en in draf stort de bende zich in de richting van de duinpan. In hun ijver ontgaat het de kerels, dat de vermoeide, huilerige slaaf opeens geen moeite heeft, hun voor te blijven. „Daar, tussen de modder, onder de struiken," wijst Eric, „voor de vijand komt......" Grommend gooien de Saksers hun speren af en storten zich tussen het struikgewas...... En dan klinkt ineens de stem van de „slaaf" scherp en dreigend: „Sta op en geef je over. Jullie zitten in de val!" Verbouwereerd krabbelen de kerels overeind...... „Jullie zijn omsingeld!" roept de Noorman hun toe, terwijl hij lenig achteruit wijkt. „Honderden pijlen zijn op jullie gericht...... Kies' Overgave, of ..... dood . ..." Een woedend gebrul ontsnapt de hoofdman. Razendsnel grijpt hij zijn speer en slingert het zware wapen met kracht in Eric's richting.....

Als de Pictische boogschutters, die alles nauwlettend gadegeslagen hebben, de zware speer op Eric zien toesnellen, springen zij met geheven bogen te voorschijn. Maar voor zij de tijd krijgen hun pezen te spannen, zijn ze getuigen van een wapenfeit zo ongelooflijk dat ze op slag hun voornemen vergeten. Lenig als een panter ontwijkt Eric de lange schacht...... Zijn arm schiet uit, een warrelende beweging, sneller dan het oog volgen kan...... en voor de ontstelde Saksers zakt hun hoofdman met een rauwe kreet ineen...... geveld door zijn eigen speer. Zevenhonderd paar ogen zien het gebeuren en toch is er amper een die het geloven kan. De Noorman moet de speer in de vlucht gegrepen hebben en in een beweging met feilloze zekerheid teruggeslingerd hebben....... Het is of de Saksers een langgerekte zucht slaken en als ze het korte, droge lachje horen waarmee Eric langzaam hun richting uitslentert rijzen de haren hun te berge. Wie weet wat die duivelse kerel nog meer voor kunsten uit kan halen. De voorsten dringen zich achteruit, maar vluchten kunnen zij niet, want overal om hen heen zien ze de pijlen der Picten op zich gericht. „Overgave of de dood!" snauwt Eric terwijl hij achteloos een speer van de grond opraapt...... Dit simpele gebaar geeft de doorslag. Met een voorbeeldige haast smijten de Saksers hun wapens op de grond en steken hun handen hoog in de lucht. Dan, op een teken van de Noorman, sloffen ze als een troep tamme ganzen tussen de haag van Pictenkrijgers door hun gevangenschap tegemoet...... „Ziet ge," grijnst Eric minzaam tot de Pictenhoofdman, „Komen ze door de duinpan of niet?" De Pict gromt. „Dat uh, dat met die speer...... hoe doet ge dat?" mompelt hij vol ontzag. „'n Beetje oefenen," glimlacht Eric blijmoedig. „Oe oefenen," stamelt de Pict niet begrijpend. „M...... maar hoe dan?" „Wel, ga daar maar staan," wijst Eric onnozel, „dan zal ik de speer flink hard en zuiver op je toegoooien......" Dan grinnikt hij zacht, want de nieuwsgierige Pict is in minder dan geen tijd als een schaduw tussen zijn manschappen verdwenen......

De strijd is voorbij. Met een zucht slaat Eric vanaf een duintop de Saksers gade, die door Picten en Noren bijeengedreven zijn in het rokende puin van wat eens hun dorp was. Hij kan tevreden zijn met deze goede afloop. De hoofdmannen en de ergste raddraaiers zijn overgeleverd aan de aanvoerder van de honderdvijftig krijgers van het kleine maar dappere volk aan de andere zijde van het moeras en deze zullen er wel op letten dat de schurken nooit meer tot dezelfde wandaden vervallen. De rest zal in vrijheid gesteld worden, want een andere oplossing weet de Noorman ook niet, voor de zeker zeshonderd Saksers, die nog overblijven. Veel gevaar zullen ze echter voorlopig niet opleveren, want dank zij Svein Langtand is de hele Saksische roofvloot in hun handen gevallen en — hoe het Eric als zeeman ook aan 't hart gaat — de schepen worden alle verbrand! Dan glijdt zijn blik naar de zee, waar de geheimzinnige vloot als een dreigende wolk langs de horizon kruist en een diepe frons rimpelt zijn voorhoofd. Dat is een van de zaken, die hem minder bevallen...... 'n Andere zaak is de grote, roodharige gevangene, die zich in handen van de Picten blijkt te bevinden. Eric daalt met korte sprongen het duin af en slentert met een onderzoekende blik naar de plek waar de gevangene zwijgend terneer zit. „Ge vraagt uzelf af, wie dat kan zijn, Koning der Noren," klinkt de stem van Tanach de Pictenvorst naast hem. „Onder andere," knikt Eric. „Deze man is Fergus Mac Abar, de gevreesde Ierse zeewolf, bijgenaamd de Stormvogel!" gromt Tanach. „En de vloot daarbuiten is de zijne. Maar kom, laat ik u alles vertellen. Luister dan!"

„De strijd om de heerschappij van de zee tussen Ieren en Saksers is de aanleiding tot dit alles geweest," begint Tanach. „De Ieren dreigden de overhand te krijgen. Zij breidden hun roottochten verder en verder uit en bezetten zelfs de steunpunten aan de noordkust van Alba, zonder dat de Pictische vorstendommen daar iets tegen konden doen. Op een kwade dag kwamen de Saksers met hun volledige strijdmacht, verwoestten mijn burcht en namen mij en enkele van mijn edelen gevangen. Zij lieten de boodschap achter, dat ze mij niet eerder vrij zouden laten, dan nadat mijn volk Fergus de Stormvogel — de Ierse zeekoning — aan hen uitleverde. Mijn trouwe krijgers zijn er — zoals ge ziet — in geslaagd, Fergus in handen te krijgen maar......" „Maar dáármee haalden zij zich de wraak van de hele Ierse piratenvloot op de hals," vult Eric aan, „en als de uitlevering inderdaad had plaatsgevonden zoudt ge allen vermorzeld zijn geworden door de vloot, die daar buiten op de loer ligt......" „Dat zal nu niet opgaan," zegt Tanach grimmig, „we nemen Fergus mee en dan zullen de Ieren het wel laten ons aan te vallen." „Dan sluiten wij, Noren, ons graag bij u aan," zegt Eric, „tezamen zijn wij meer mans en bovendien laten ze dan ons ook met rust......" De twee mannen wisselen een handdruk als bezegeling van dit bondgenootschap en dan vraagt Eric op de man af: „Waarom noemde ge mij „vriend" toen ge het paardje om mijn hals ontdekte?" De Pictenkoning glimlachte. „Ge kunt het geloven of niet, maar precies eenzelfde paardje is al sedert onheuglijke tijden in het bezit van mijn geslacht...... Als ge met ons mee gaat en te gast bent op mijn burcht zal ik het u tonen......" Een vreemd gevoel maakt zich van de Noorman meester en hij kijkt Tanach even scherp aan...... Zou de Pict op de hoogte zijn van de legende, die aan het bronzen Paardje verbonden is? Het is niet aan hem te merken......

EINDE

Een ander „Avontuur van Eric de Noorman" staat in deel 46 :

DE STORMVOGEL